

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

نگاهی به کارنامه حقوق بشری ایالات متحده آمریکا، کانادا، بریتانیا و فرانسه (۳)

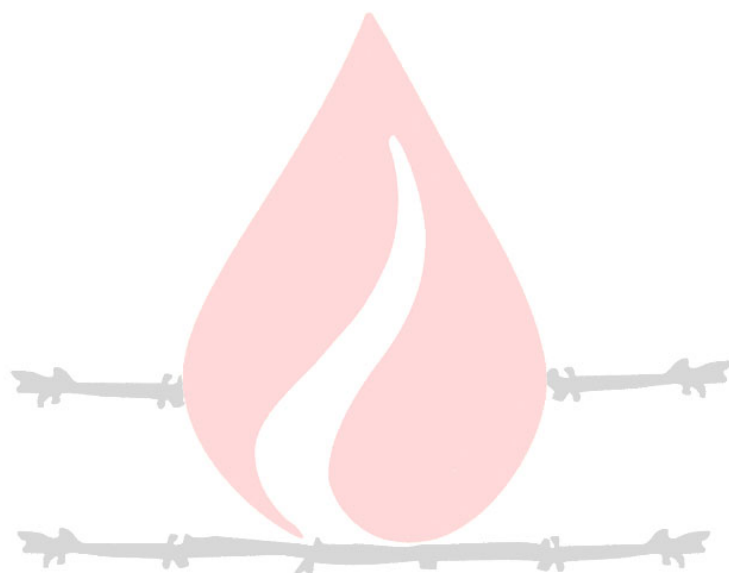
گزارش راهبردی ۱۴۰۲/۱۵

سازمان دفاع از قربانیان خشونت

Organization for Defending Victims
of Violence

تیرماه ۱۴۰۲

۱۴۰۲۰۴۰۱۵

سازمان دفاع از قربانیان خشونت

Organization for Defending Victims
of Violence

درآمد

در این گزارش تحولات مربوط به موارد نقض حقوق بشر در کشورهای ایالات متحده آمریکا، کانادا، بریتانیا و فرانسه در تیر ۱۴۰۲، بر اساس مقالات، گزارش‌ها، بیانیه‌ها و اخبار آشکار به‌دست‌آمده از سازمان‌های حقوق بشری مردم نهاد و بین‌المللی و رسانه‌های گروهی مورد بررسی قرار گرفته است.

خلاصه اجرایی

ایالات متحده آمریکا

در بخش موارد نقض حقوق بشر در ایالات متحده آمریکا به ۵ محور موضوعی اشاره شده که محور نخست آن به بازدید گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه ارتقا و حمایت از حقوق بشر و آزادی‌های اساسی در هنگام مقابله با تروریسم از بازداشتگاه گوانتانامو پرداخته است. طبق گزارش، این اولین بازدید رسمی کارشناسان سازمان ملل از این بازداشتگاه می‌باشد. این دیدار شامل سه بخش بوده است: حقوق قربانیان حملات تروریستی ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، حقوق زندانیان در بازداشتگاه گوانتانامو و حقوق زندانیان سابق. سازمان عفو بین‌الملل نیز در گزارشی اقدام گزارشگر ویژه برای انجام این بازدید فنی را تحسین کرده و معتقد است یافته‌های ارائه شده امروز بر نیاز فوری بستن بازداشتگاه در پایگاه نظامی گوانتانامو و پایان دادن به عمل غیرقانونی بازداشت نامحدود بدون اتهام یا محاکمه تأکید می‌کند. در این گزارش، بیش از ۲۱ سال بازداشت نامحدود برای ۷۸۰ مرد و پسر مسلمان و تعداد بی‌شماری از موارد نقض حقوق بشر علیه آنها بررسی شده است. گزارشگر ویژه مهمترین مانع برای تحقق حقوق قربانیان برای دستیابی به عدالت را استفاده از شکنجه دانسته است. گزارشگر ویژه توصیه کرد دولت

ایالات متحده باید در قبال تمامی موارد نقض قوانین بین‌المللی، برای قربانیان مبارزه با تروریسم و قربانیان تروریسم، پاسخگو باشد.

محور دوم به پایان دادن رفتار نژادپرستانه با پناجویان هائیتی تأکید کرده است. سازمان عفو بین‌الملل در روز جهانی پناهندگان گفت که کشورهای سراسر قاره آمریکا باید به تبعیض علیه سیاه‌پوستان، از جمله شکنجه نژادی و سایر رفتارهای ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز، علیه مردم هائیتی که به دنبال امنیت و حمایت بین‌المللی هستند، پایان دهند. سیاست‌های نژادپرستانه مهاجرت و پناهندگی فقط به افرادی که قبلاً مجبور به تحمل و فرار از بحران‌های بشردوستانه و حقوق بشر در هائیتی شده‌اند، آسیب‌های بیشتری وارد می‌کند. دولت‌ها در سرتاسر قاره آمریکا باید تعهدات حقوق بشری بین‌المللی خود را بدون تبعیض انجام دهند، نیازهای حمایتی این افراد که به دنبال پناهندگی در روش‌های عادلانه و مؤثر هستند، ارزیابی و از بازگرداندن آنها به کشورشان خودداری کنند.

محور سوم به ناتمام ماندن تحقیقات آمریکا در خصوص آلودگی‌های پالایشگاهی اشاره کرده است. سازمان دیده‌بان حقوق بشر در گزارشی اشاره می‌کند ایالات متحده تحقیقات حیاتی در مورد «منطقه مرگ» را به پایان رسانده و امیدها برای اتمام یک بحران طولانی‌مدت حقوق بشری به شکست انجامیده است. طبق گزارش، بیش از ۲۰۰ کارخانه صنعتی - عمدتاً عملیات سوخت فسیلی و پتروشیمی - در امتداد ۱۳۵ کیلومتر از رودخانه می‌سی‌سی‌پی قرار دارند. آلودگی هوای سمی منجر به ایجاد یکی از بالاترین خطرات ناشی از سرطان در کشور شده و نرخ بالای این بیماری را در میان سایر بیماری‌ها ثبت کرده است. گفتنی است آسیب به‌طور نامتناسبی در جوامع سیاه‌پوست متمرکز شده است. در حال حاضر آژانس حفاظت از محیط زیست به‌طور ناگهانی تحقیقات خود را بدون دستیابی به یافته‌ها، تسکین دادن به جوامع یا مجبور کردن لوئیزیانا به انجام هرگونه تعهدی بسته است.

در چهارمین محور به لزوم رسیدگی دولت‌های عضو سازمان کشورهای آمریکایی به محدود شدن فضای مدنی پرداخته است. عفو بین‌الملل در نامه‌ای خطاب به سران کشورهای حاضر در پنجاه و سومین مجمع عمومی سازمان کشورهای آمریکایی اعلام کرد که کشورهای قاره آمریکا باید به بسته شدن فضای مدنی در منطقه رسیدگی، به سیاست‌های سرکوبگرانه پایان و به خواسته‌های اجتماعی مردم منطقه پاسخ دهند. منطقه نمی‌تواند مسیر سرکوب اعتراض‌ها، نظامی سازی مرزها و امنیت عمومی، تخریب محیط زیست و ناتوانی در حفاظت از جوامع به حاشیه رانده شده تاریخی مانند مردم بومی و مدافعان حقوق بشر را ادامه دهد. سران کشورها باید مسیر خود را تغییر دهند و به دنبال راه‌حلی برای ایجاد قاره‌ای آزادتر و امن‌تر با احترام کامل به حقوق بشر همه باشند. استفاده بیش از حد از زور برای سرکوب اعتراضات اجتماعی نگرانی‌هایی ایجاد کرده است. این کشورها باید اطمینان حاصل کنند که افراد می‌توانند از حق اعتراض مسالمت‌آمیز خود استفاده کنند و هرگونه استفاده از زور توسط نیروهای امنیتی در زمان اجرای تظاهرات، ضروری، مشروع و کاملاً متناسب است.

در محور پنجم به ممنوعیت سقط جنین در آمریکا و دامن زدن به بحران حقوق بشر در این کشور اشاره شده است. عفو بین‌الملل در گزارشی به مناسبت اولین سالگرد صدور حکم دادگاه عالی در خصوص ممنوعیت سقط جنین و تقابل آن با پرونده معروف «رو علیه وید» پرداخته است. به اعتقاد عفو یک سال پس از آن که دیوان عالی حق میلیون‌ها نفر را از آنها سلب کرده، زنان و دختران را با یک بحران بی‌سابقه حقوق بشری روبرو کرده است. موانع مراقبت‌های بهداشتی عظیمی وجود دارد که مردم را مجبور می‌کند هزاران مایل را برای دسترسی به سقط جنین طی کنند و به‌طور هدفمند با ایجاد فضای ترس در بین زنان و دختران، مراقبت‌های قانونی سقط جنین را محدود می‌کند. ایالت‌هایی که

سخت‌ترین قوانین سقط جنین را دارند، ضعیف‌ترین حمایت از مادران، نرخ بالاتر مرگ‌ومیر مادران و نرخ‌های بالاتر فقر کودکان را نیز دارند. گروه‌های ضد حقوق همچنان به تلاش برای جرم‌انگاری سقط جنین از طریق ممنوعیت‌های بیشتر، سیستم‌های پاداش برای گزارش دادن، ممانعت از دسترسی به سقط جنین دارویی و محدود کردن اطلاعات در این زمینه ادامه می‌دهند.

کانادا

موارد نقض حقوق بشر در کانادا، شامل ۱ محور موضوعی است که سطوح بالاتر حبس در میان بومیان این کشور را بررسی کرده است. در مقاله ای که در سایت آموزش شرکت های بومی منتشر شده، به سطوح بالای حبس به عنوان ششمین موضوع از هشت موضوع حائز اهمیت برای بومیان اشاره شده است. نرخ زندانی شدن افراد بومی در کانادا باید یک «بحران ملی» نامیده شود. نقایص در سیستم قضایی بسیار است و باعث تداوم چرخه فقر و حاشیه‌نشینی به عنوان یک واقعیت برای مردم بومی شده است. بر اساس گزارش بزرگسالان بومی حدود یک سوم از کل پذیرش بزرگسالان را در بازداشتگاه استانی و منطقه‌ای (۳۱٪) و فدرال (۳۳٪) تشکیل می‌دهند در حالی که تقریباً ۵٪ از جمعیت بزرگسال کانادا را در سال ۲۰۲۰ تشکیل می‌دادند. زندان‌ها و مدارس شبانه‌روزی دو روی یک سکه بودند. دو نهاد فدرال با هدف یکسان از بین بردن ارتباط مردم بومی با سرزمین، تاریخ و فرهنگشان از طریق یکسان‌سازی برای «برطرف کردن مشکل سرخپوستان». همچنین در سال ۲۰۲۲، دولت فدرال «چارچوبی برای کاهش تکرار جرم» برای شکستن چرخه تکرار جرم، حمایت از توان بخشی و ایمن تر کردن جوامع راه‌اندازی کرد که البته زیاد کارآمد عمل نکرده و به یک رویکرد کل نگرتر نیاز است.

بریتانیا

در بخش موارد نقض حقوق بشر در بریتانیا، به ۴ محور موضوعی اشاره شده که محور نخست آن به گزارش کمیته ضد شکنجه شورای اروپا از سفر خود به بریتانیا اختصاص دارد. این کمیته در تاریخ ۲۹ ژوئن ۲۰۲۳، گزارش بازدید خود از بریتانیا در نوامبر ۲۰۲۲ را همراه با پاسخ مقامات بریتانیا منتشر کرده است. طبق گزارش، این بازدید بر بررسی نحوه برخورد با اتباع خارجی متمرکز بوده که پس از عبور از کانال مانش با قایق‌های کوچک به انگلستان می‌رسند. کمیته از چند محل خاص که مهاجران برای ۲۴ ساعت اول پس از نجات بشردوستانه و ورود آنها به کشور پردازش و نگهداری می‌شوند بازدید کرد. همچنین از واحد پذیرش کودکان بدون همراه و جدا شده نیز بازدید کرده است. مطابق گزارش، در طول دوره ورود دسته‌جمعی اتباع خارجی آن‌ها در چادرهای شلوغ و بدون امکانات بهداشتی و حداقل امکانات رفاهی و دسترسی به منطقه بسیار محدود بیرون برای هوای تازه نگه داشته شده‌اند. این کمیته نتیجه گرفت که اثر تجمعی بازداشت طولانی مدت در شرایط بسیار بد ممکن است بسیاری از بازداشت‌شدگان را در معرض رفتار غیرانسانی و تحقیرآمیز قرار دهد. این گزارش توصیه می‌کند که باید برخی از امکانات اتاق نگهداری اصلاح و نواقص آن برطرف شود.

در محور دوم به توافق شکست خورده اسرائیل و رواندا و تجربه تلخ و سخت پناهجویان و نقض جدی حقوق آنان براساس این توافق، به‌عنوان مبنای غیرقانونی بودن سیاست اخراج بریتانیا اشاره شده است. طبق گزارش از حدود چهارهزار نفری که توسط اسرائیل و رواندا اخراج شده، تقریباً همه آنها بلافاصله کشور را ترک کرده‌اند. قضات بریتانیایی این توافق شکست‌خورده را به‌عنوان بخشی از تصمیم اخیر این کشور برای حکم کردن در خصوص برنامه‌های دولت بریتانیا برای اخراج پناهجویان به این کشور آفریقایی مبنا قرار

داده و این اقدام را غیرقانونی اعلام کرده‌اند. طبق گزارش خبرگزاری لموند فرانسه، یک دادگاه در بریتانیا در روز پنجشنبه، ۲۹ ژوئن، حکم داد که برنامه دولت برای فرستادن پناهجویان به یک سفر یک‌طرفه به رواندا غیرقانونی است و این ضربه‌ای به تعهد دولت محافظه‌کار برای جلوگیری از سفرهای مخاطره‌آمیز از طریق کانال مانس انگلیس است. طبق این حکم رواندا نمی‌تواند «کشور ثالث امن» تلقی شود که بتوان مهاجران را به آنجا فرستاد. گروه‌های حقوق بشر می‌گویند فرستادن مردم به مسافت بیش از ۴۰۰۰ مایل (۶۴۰۰ کیلومتر) به کشوری که نمی‌خواهند در آن زندگی کنند غیراخلاقی و غیرانسانی است. آنها همچنین به سوابق ضعیف حقوق بشر رواندا از جمله ادعاهای شکنجه و کشتار مخالفان دولت اشاره می‌کنند.

محور سوم به گزارش دیده‌بان حقوق بشر اختصاص دارد که به لایحه ضد بایکوت دولت بریتانیا اشاره و گفته نمایندگان مجلس باید با این قانون قهقراپی مخالفت کنند. بحث درباره این لایحه آخرین مورد از فهرست رو به رشد اقداماتی است که اساساً آزادی بیان و حقوق دموکراتیک را در این کشور تضعیف می‌کند. این لایحه عملاً نهادهای دولتی از جمله دانشگاه‌ها، مقامات محلی و ادارات دولتی را از اتخاذ تصمیمات سرمایه‌گذاری که با مسئولیت‌ها و تعهدات حقوق بشری آنها همسو باشد، محدود می‌کند. از تأثیرات این امر می‌تواند ایجاد موانع در معاملات تجاری برای جلوگیری از ایجاد یا مشارکت در نقض حقوق بشر و جنایات بین‌المللی باشد. به گفته دیده‌بان دولت مدعی است که این لایحه با ممنوعیت تحریم شرکت‌هایی که با اسرائیل تجارت می‌کنند، به یهودی‌ستیزی می‌پردازد.

چهارمین محور به نادیده گرفتن حقوق پناهجویان دارای معلولیت توسط بریتانیا اختصاص دارد. با وجودیکه این کشور در سال ۲۰۰۹، کنوانسیون سازمان ملل در مورد حقوق افراد دارای معلولیت را تصویب کرد، سازمان دیده‌بان حقوق بشر معتقد است دولت حقوق این افراد را نادیده می‌گیرد. طبق گزارش، بیش از ۵۰ پناهجو که اکثر آنها

دارای معلولیت هستند، بدون دسترسی به پشتیبانی و خدمات کافی در یک خانه مراقبتی نگهداری می‌شوند. دولت بریتانیا این مکان را که می‌تواند تا ۷۷ نفر را در خود جای دهد، در نوامبر ۲۰۲۲ افتتاح کرده است. اکثر افرادی که در آنجا مستقر می‌شوند، از سنین ۲۰ تا ۷۴ سال، دارای ناتوانی‌های جسمی و حسی هستند. بسیاری از آنها به وسایل کمکی، خدمات پزشکی یا حمایت در انجام فعالیت‌های روزانه نیاز دارند.

فرانسه

در بخش موارد نقض حقوق بشر در فرانسه، به ۵ محور موضوعی اشاره شده که محور نخست آن به دستگیری هزاران نفر در اعتراضات فرانسه در واکنش به خشونت پلیس اختصاص دارد. مرگ نوجوان ۱۷ ساله الجزایری در ۲۷ ژوئن به دلیل تخلفات رانندگی توسط شلیک پلیس، اعتراضات گسترده و ناآرامی‌های مدنی را به دلیل نژادپرستی نهادی و خشونت پلیس به همراه داشته است. حمل و نقل عمومی در سراسر کشور به حالت تعلیق درآمده و امانوئل مکرون، سفر برنامه‌ریزی شده دولتی به آلمان را به تعویق انداخت. به گفته گزارش، چند روز بعد، تعدادی از اتحادیه‌های پلیس بیانیه‌ای منتشر کردند که در آن از مکرون درخواست کردند تا به آنها قدرت مقابله با «انبوه وحشی حیوانات موذی» را بدهد که به گفته آنها در سراسر کشور بیداد می‌کنند. دفتر حقوق بشر سازمان ملل روز جمعه در بیانیه‌ای اعلام کرد که فرانسه باید این حادثه را از این دید ببیند که به‌طور جدی به مسائل عمیق نژادپرستی و تبعیض نژادی در اجرای قانون رسیدگی کند.

محور دوم به بیانیه دفتر کمیساریای عالی در خصوص خشونت و اقدام به قتل پلیس فرانسه می‌پردازد. این نهاد سازمان ملل بیان کرده زمان آن رسیده که این کشور تاریخچه نژادپرستی خود را در پلیس بررسی کند. بر اساس گزارش‌های خبری، پس از اعزام حدود ۴۰۰۰۰ افسر پلیس برای سرکوب اعتراضات و شورش‌ها به دلیل قتل یک نوجوان، حداقل

۸۷۵ نفر در شهرهای بزرگ سراسر کشور در ۲۹ ژوئن دستگیر شدند. در این بیانیه پس از ابراز نگرانی در خصوص این اتفاق به آغاز تحقیقات در مورد قتل عمد، تأکید بر اهمیت تجمعات مسالمت‌آمیز، درخواست از مقامات برای کسب اطمینان در به‌کارگیری زور توسط پلیس برای مقابله با عناصر خشونت‌آمیز و احترام همیشگی به اصول قانونی، ضرورت، تناسب، عدم تبعیض، احتیاط و پاسخگویی و ضرورت بررسی فوری هرگونه ادعای استفاده نامتناسب از زور اشاره شده است.

محور سوم این گزارش به ضرورت متعهد شدن فرانسه به حق اعتراضات مسالمت‌آمیز و احترام به آن می‌پردازد. تعدادی از گزارشگران سازمان ملل در بیانیه‌ای مطبوعاتی به محدودیت‌های اعمال شده در حق آزادی بیان و اجتماعات مسالمت‌آمیز در جریان اعتراضات فرانسه اشاره و از دولت درخواست کرده‌اند تا به تعهدات خود تحت قوانین بین‌الملل پایبند باشد. در این بیانیه گزارشگران نسبت به استفاده بیش از حد از زور در اعتراضات فرانسه در اوایل سال جاری در مورد اصلاحات بازنشستگی و پروژه‌های ساخت حوض‌های بزرگ آبی ابراز نگرانی کرده‌اند. به گفته آنان عدم محدودیت در استفاده از زور علیه اعضای جامعه مدنی، عدم دسترسی به منابع طبیعی، ناکافی بودن حمایت از حقوق بشر و نبود کرامت و برابری نه تنها ضد دموکراتیک خواهد بود، که عمیقاً برای حفاظت و حمایت از حاکمیت قانون نیز بسیار نگران‌کننده است.

در محور چهارم به انحلال یک گروه زیست‌محیطی توسط فرانسه و آسیب به آزادی بیان اشاره شده است. سازمان دیده‌بان حقوق بشر در گزارشی اعلام کرد تصمیم مقامات فرانسوی برای انحلال یک گروه زیست‌محیطی کاملاً نامتناسب به نظر می‌رسد و این امر نقض تعهدات فرانسه تحت قوانین بین‌المللی است. طبق گزارش، وزیر کشور فرانسه، انحلال گروه زیست‌محیطی با نام خیزش‌های زمین را تأیید و مدعی شد که این گروه در اعتراضات ۲۵ مارس در مخالفت با ساخت یک مخزن آب غول‌پیکر در غرب فرانسه

(سمن سولین) اقدام به تحریک خشونت کرده است. به گفته گزارش انحلال یک سازمان مستقل، باعث ضعیف شدن فعالیت قانونی می‌شود و تأثیر وحشتناک و بسیار جدی بر حقوق آزادی بیان، تشکل و اجتماعات مسالمت‌آمیز خواهد داشت. به جای انحلال این گروه‌ها، دولت باید به تعهد خود برای حفاظت از محیط زیست عمل کند و نگرانی‌های این گروه‌ها را بررسی کند. دولت فرانسه بر اساس قوانین بین‌المللی موظف است به حقوق آزادی بیان، تشکل و اجتماعات مسالمت‌آمیز احترام بگذارد، حمایت و آنها را تسهیل کند.

و در آخرین محور این گزارش نشست مالی پاریس و ضرورت کمک به دولت‌های آسیب‌دیده از بدهی‌ها و بحران آب‌وهوایی مورد بررسی قرار گرفته است. عفو بین‌الملل در گزارشی اعلام کرد رهبران جهانی شرکت‌کننده در نشست پاریس باید اطمینان حاصل کنند که کشورهای ثروتمند به کاهش همه‌جانبه بدهی کشورهای کم‌درآمد، از جمله لغو وام‌ها و افزایش کمک‌های بین‌المللی به کشورهای آسیب‌پذیر متعهد می‌شوند. ماده ۲ میثاق بین‌المللی حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی دولت‌ها را موظف می‌کند تا اقداماتی را انجام دهند، از جمله حمایت از سایر کشورها برای انجام تعهدات حقوق اقتصادی و اجتماعی خود از طریق همکاری و کمک بین‌المللی. به گفته عفو بسیاری از کشورهای آسیب‌پذیر و کم‌درآمد تحت تأثیر شوک‌های اقتصادی، بدهی‌هایی که قادر به پرداخت آن نیستند و تأثیرات تغییرات آب‌وهوایی قرار گرفته‌اند. عفو بین‌الملل معتقد است سطوح ناپایدار بدهی می‌تواند پیامدهای جدی برای حقوق اقتصادی و اجتماعی داشته باشد.

در ادامه به گزارش کامل هر کدام از این کشورها پرداخته شده است.

آمریکا

۱. بازدید گزارشگر ویژه سازمان ملل از بازداشتگاه گوانتانامو در آمریکا

کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل در تاریخ ۲۶ ژوئن ۲۰۲۳، در گزارشی از تکمیل بازدید گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه ارتقا و حمایت از حقوق بشر و آزادی‌های اساسی در هنگام مقابله با تروریسم از ایالات متحده و بازداشتگاه گوانتانامو اشاره کرده است.

سازمان عفو بین‌الملل نیز اقدام گزارشگر ویژه را برای انجام این بازدید فنی تحسین و اذعان می‌کند که این اولین بار است که یک گزارشگر سازمان ملل اجازه دارد چنین بازدید عمیقی را انجام دهد. همچنین معتقد است یافته‌های ارائه شده امروز بر نیاز فوری بستن بازداشتگاه در پایگاه نظامی گوانتانامو و پایان دادن به عمل غیرقانونی بازداشت نامحدود بدون اتهام یا محاکمه تأکید می‌کند. در این گزارش، بیش از ۲۱ سال بازداشت نامحدود برای ۷۸۰ مرد و پسر مسلمان و تعداد بی شماری از موارد نقض حقوق بشر علیه آنها بررسی شده است.^۱

طبق گزارش، این اولین بازدید رسمی کارشناسان سازمان ملل از این بازداشتگاه است. این دیدار شامل سه بخش بوده است: حقوق قربانیان حملات تروریستی ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱،

حقوق زندانیان در بازداشتگاه گوانتانامو و حقوق زندانیان سابق.

گزارشگر ویژه اعلام کرد که حملات ۱۱ سپتامبر جنایت علیه بشریت است. ملاقات‌های او با قربانیان و بازماندگان بر پیامدهای ویرانگر و درازمدت ۱۱ سپتامبر برای افراد، خانواده‌ها و جوامع تأکید کرده است. گزارشگر ویژه گفته است: درحالی‌که اقدامات گسترده قانونی، اجتماعی، نمادین و مالی انجام شده برای حمایت از قربانیان و بازماندگان

^۱<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2023/06/usa-un-special-rapporteurs-findings-reinforce-urgent-need-to-close-guantanamo-and-provide-redress-for-past-and-present-detainees/>

۱۱ سپتامبر را تأیید می‌کنیم، اما لازم است کارهای بیشتری انجام شود تا شکاف‌های قابل‌توجه در تحقق حقوق آنها برای دریافت غرامت، تضمین امنیت برای مدت‌زمان طولانی و اطمینان از غرامت و حقوق پزشکی آنان پر شود.

گزارشگر ویژه از حقوق قربانیان تروریسم حمایت کرد و مهمترین مانع برای تحقق حقوق قربانیان برای عدالت، پاسخگویی و شفافیت را استفاده از شکنجه دانسته است. شکنجه خیانت به حقوق آنها بوده است. طبق گزارش، در بازدید از گوانتانامو، گزارشگر ویژه کلیه دسترسی‌های درخواست شده به امکانات بازداشتگاه‌ها و بازداشت‌شدگان، از جمله زندانیان «با ارزش» و «بی‌ارزش» را دریافت کرد. وی بهبودهای قابل‌توجهی را در شرایط حبس شناسایی کرده اما در مورد ادامه بازداشت ۳۰ مرد و خودسری سیستماتیکی که همه روزه آنها را فرا می‌گیرد و بدون استثنا، ناامنی، رنج و اضطراب شدید را برای همه به ارمغان می‌آورد، ابراز نگرانی کرده است.

طبق این بیانیه وی با هر زندانی که روبرو شده مشاهده کرده که آسیب‌های مداوم و بی‌امان ناشی از شکنجه و بازداشت خودسرانه همراه آنان است و با آن زندگی می‌کنند. برای بسیاری از آنان خط جداکننده بین گذشته و حال بسیار باریک است و با تجربیات شکنجه در گذشته، در زمان حال و بدون هیچ پایان آشکاری زندگی می‌کنند. از جمله به این دلیل که آنها هیچ توان‌بخشی مستقل، جامع یا کافی برای شکنجه دریافت نکرده‌اند.

طبق این بیانیه، علیرغم عمق، شدت و ماهیت مشهود آسیب‌های جسمی و روانی بسیاری از بازداشت‌شدگان، زیرساخت‌های بازداشت مستلزم نظارت تقریباً دائمی، استفاده ناروا از محدودیت‌ها و دیگر رویه‌های عملیاتی خودسرانه و غیر منطبق با حقوق بشر است که با آموزش ناکافی؛ کمبودهای ساختاری مراقبت‌های بهداشتی؛ دسترسی ناکافی به خانواده و

^۱high value

^۲non-high value

ناکامی در تسهیل ارتباطات و بازداشت خودسرانه با مشخصه نقض مستمر دادرسی عادلانه، مشخص می‌شود. گزارشگر گفته است: مجموع این اعمال و کوتاهی‌ها تأثیرات انباشته‌ای بر حیثیت و حقوق اساسی زندانیان دارد و به منزله رفتار ظالمانه، غیرانسانی و تحقیرآمیز مداوم است. بسته شدن این مرکز همچنان در اولویت قرار دارد.

گزارشگر ویژه همچنین با زندانیان بازگردانده‌شده و اسکان داده شده و خانواده‌های آنها و همچنین کارکنان دولتی در سایر کشورها دیدار کرد. او برخی از کمبودهای جدی در ارائه ضروریاتی که زندانیان سابق برای داشتن زندگی آبرومندانه به آن نیاز دارند، از جمله هویت قانونی، مراقبت‌های بهداشتی، آموزش، مسکن، الحاق خانواده و آزادی رفت‌وآمد را شناسایی کرده است. وی دریافت که این کاستی‌ها ناقض تعهدات حقوق بین‌الملل ایالات متحده است که قبل، حین و بعد از انتقال زندانیان انجام می‌شود. از جمله در مورد عدم بازگرداندن تعهدات به شکل مشخص‌تر و قانع‌کننده‌تر زمانی که فرد در بازداشتش شکنجه شده و مستلزم تضمین توان بخشی کافی است.

طبق این بیانیه اکثریت قریب به اتفاق زندانیان سابق همچنان نقض مداوم حقوق بشر را تجربه می‌کنند. پس از انتقال، آنها به حال خود رها شده و در برابر فقر، طرد اجتماعی و انگ آسیب پذیر هستند. دولت ایالات متحده سیستم کافی برای رسیدگی به رفاه افرادی

که منتقل شده‌اند را ندارد و یا در احترام به حقوق آنان ناکام بوده است. گزارشگر ویژه توصیه‌های خاصی ارائه کرد و به این نتیجه رسید که دولت ایالات متحده باید در قبال تمامی موارد نقض قوانین بین‌المللی، برای قربانیان مبارزه با تروریسم و قربانیان تروریسم، پاسخگو باشد. وی نتیجه گرفته: زمان آن فرا رسیده است که استثنائگرایی، تبعیض و امنیتی‌سازی ایجاد شده و ادامه یافته با گوانتانامو از بین برود؛

^۴<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2023/06/expert-welcomes-historic-visit-united-states-and-guantanamo-detention>

۲. کشورهای آمریکا باید به رفتار نژادپرستانه با پناهجویان هائیتی پایان دهند

سازمان عفو بین‌الملل در تاریخ ۲۰ ژوئن ۲۰۲۳، در گزارشی به رفتار نژادپرستانه کشورهای آمریکا در قبال پناهجویان هائیتی و درخواست توقف و پایان دادن به این رفتار پرداخته است.

عفو بین‌الملل در روز جهانی پناهندگان گفت که کشورهای سراسر قاره آمریکا باید به تبعیض علیه سیاه‌پوستان، از جمله شکنجه نژادی و سایر رفتارهای ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز، علیه مردم هائیتی که به دنبال امنیت و حمایت بین‌المللی هستند، پایان دهند. مدیر بخش آمریکا در عفو بین‌الملل گفته است: سیاست‌های نژادپرستانه مهاجرت و پناهندگی فقط به افرادی که قبلاً مجبور به تحمل و فرار از بحران‌های بشردوستانه و حقوق بشر در هائیتی شده‌اند، آسیب‌های بیشتری وارد می‌کند. دولت‌ها در سرتاسر قاره آمریکا باید تعهدات حقوق بشری بین‌المللی خود را بدون تبعیض انجام دهند، نیازهای حمایتی این افراد که به دنبال پناهندگی در روش‌های عادلانه و مؤثر هستند، ارزیابی کنند و از بازگرداندن آنها به کشورشان خودداری کنند.

عفو معتقد است دولت‌ها به جای به خطر انداختن بیشتر آنها، باید از حیثیت و حقوق مهاجران و پناهجویان هائیتی محافظت و از آنها حمایت کنند. همبستگی منطقه‌ای و اصلاح سیاست‌های مهاجرت با دیدگاهی ضدنژادپرستانه برای مقابله با خطرات و بی‌عدالتی‌های جدی که با آن مواجه هستند، ضروری است.

به گفته گزارش، منطقه آمریکا یکی از شدیدترین بحران‌های جهان را تجربه می‌کند و مردم نیازمند حمایت بین‌المللی هستند. بر اساس گزارش اخیر کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل با عنوان «روندهای جهانی: جابه‌جایی اجباری» در سال ۲۰۲۲، شش کشور از ده کشور اصلی درخواست‌های پناهندگی در سطح جهان در سال ۲۰۲۲ در آمریکای لاتین

و کارائیب بوده‌اند. پناهجویان از ونزوئلا، کوبا، نیکاراگوئه، کلمبیا، هندوراس و هائیتی از سال ۲۰۲۱ به میزان قابل توجهی افزایش یافته‌اند. این بحران فراملی نتیجه بحران‌های متعدد حقوق بشر و حقوق بشردوستانه در سراسر منطقه است. در هائیتی، وخامت اوضاع حقوق بشر هزاران نفر را مجبور به فرار کرده تا جان خود و عزیزانشان را نجات دهند. با این حال، مردم هائیتی به جای دریافت همبستگی از دیگر کشورهای قاره آمریکا و در جستجوی حمایت، از اعمال نژادپرستی، بیگانه‌هراسی و خشونت سیستماتیک رنج می‌برند.

عفو بین‌الملل اطلاعاتی را در مورد حمله، بازداشت‌های خودسرانه، شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها، اخراج دسته‌جمعی و اعمال تبعیض‌آمیز که حقوق بشر پناهجویان هائیتی و دسترسی آنها به حمایت بین‌المللی را در پرو، شیلی، جمهوری دومینیکن، ایالات متحده، مکزیک و سایر کشورهای حوزه کارائیب و آمریکای مرکزی و جنوبی تضعیف می‌کند، مستند و دریافت کرده است.

به گفته عفو مردم هائیتی از عدم دسترسی مداوم به خدمات اولیه و حمایت قانونی در آمریکا رنج می‌برند. این شرایط مخاطره‌آمیز توسط نژادپرستی سیستماتیک و کلیشه‌های منفی که آنها با آن مواجه هستند تشدید شده و مانع ادغام آنها و تداوم به‌حاشیه‌راندن شدن آنها شده است. زنان، دختران و دگرباشان جنسی هائیتی با سطوح بیشتری از تبعیض مواجه هستند، زیرا علاوه بر تمام خطرات و بدرفتاری‌هایی که به‌عنوان مهاجران سیاه‌پوست و پناهجویان متحمل می‌شوند، در معرض تهدید خشونت مبتنی بر جنسیت نیز قرار دارند.

عفو بین‌الملل بسیاری از نگرانی‌های مربوط به حقوق بشر را که در تصمیم اخیر دولت ایالات متحده برای اجباری کردن استفاده از اپلیکیشن موبایل به‌منظور درخواست پناهندگی در مرز جنوبی کشور وجود دارد، مستند کرده است. این الزام، افراد هائیتی را در معرض خطر بیشتری قرار می‌دهد، زیرا ممکن است با خطر بیشتری از تجربه تبعیض

نژادی و خشونت در شمال مکزیک مواجه شوند. جایی که آنان به طور سیستماتیک از پناهگاه‌ها حذف و به زندگی در اردوگاه‌هایی با شرایط ظالمانه مجبور می‌کنند و این امر آنها را در معرض خطر بیشتری قرار می‌دهد. همچنین استفاده از فناوری تشخیص چهره^۵ برای شناسایی افراد سیاه‌پوست نگرانی‌های جدی در مورد حفظ حریم خصوصی، تبعیض و نظارت ایجاد می‌کند.

عفو بین‌الملل همچنین توافق ایالات متحده و کانادا را برای گسترش، به جای لغو، توافقنامه کشور سوم امن در پاسخ به گذرگاه‌های مرزی در جاده روکسام محکوم کرده است. این سازمان از اینکه دادگاه عالی کانادا نتوانست حکمی را قاطعانه صادر کند مبنی بر این‌که این توافقنامه حقوق پناهندگان را نقض می‌کند، ناامید است و معتقد است پناهندگان - از جمله پناهندگان از هائیتی - را در معرض آسیب بیشتر قرار می‌دهد.

عفو بین‌الملل در پایان گزارش خود بیان می‌کند، دولت‌های منطقه باید به اخراج‌ها و اخراج‌های دسته‌جمعی و همچنین سایر اعمال تبعیض‌آمیز نژادی علیه افرادی که به حمایت بین‌المللی نیاز دارند، از جمله هائیتی‌ها، پایان دهند. در عوض، آنها باید بدون تبعیض، دسترسی به حفاظت و سایر مسیرها برای تنظیم وضعیت آنها، مطابق با کنوانسیون سازمان ملل در مورد وضعیت پناهندگان و اعلامیه کارتاخنا^۶ را فراهم کنند.

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

^۵CBP One

^۶Cartagena Declaration

اعلامیه کارتاخنا در مورد پناهندگان، یک سند منطقه‌ای غیرالزام‌آور در آمریکای لاتین، برای حمایت از پناهندگان است و در سال ۱۹۸۴ توسط نمایندگان ۱۰ کشور آمریکای لاتین: بلیز، کلمبیا، کاستاریکا، السالوادور، گواتمالا، هندوراس، مکزیک، نیکاراگوئه، پاناما و ونزوئلا تصویب شد. این اعلامیه از آن زمان به بعد در قوانین ملی و رویه‌های ایالتی ۱۴ کشور گنجانده شده است.

^۷<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2023/06/end-racist-treatment-haitian-asylum-seekers/>

۳. ناتمام ماندن تحقیقات آمریکا در خصوص آلودگی‌های پالایشگاهی

سازمان دیده‌بان حقوق بشر در تاریخ ۲۹ ژوئن ۲۰۲۳، در گزارشی اشاره می‌کند ایالات متحده تحقیقات حیاتی در مورد «منطقه مرگ» را به پایان رسانده و امیدها برای اتمام یک بحران طولانی مدت حقوق بشری به شکست انجامیده است.

طبق گزارش، بیش از ۲۰۰ کارخانه صنعتی - عمدتاً عملیات سوخت فسیلی و پتروشیمی - در امتداد ۱۳۵ کیلومتر از رودخانه می‌سی‌سی‌پی قرار دارند. آلودگی هوای سمی منجر به ایجاد یکی از بالاترین خطرات ناشی از سرطان در کشور شده و نرخ بالای این بیماری را در میان سایر بیماری‌ها ثبت کرده است. گفتنی است آسیب به‌طور نامتناسبی در جوامع سیاه‌پوست متمرکز شده است.

شارون لاوین، رئیس و بنیانگذار سازمانی مردمی در ماه مارس به دیده‌بان گفته است: «ما داریم از استنشاق آلودگی صنایع می‌میریم. احساس می‌کنم این نوعی حکم اعدام است. مثل اینکه سوزانده می‌شویم، اما نمی‌سوزیم».

به گفته دیده‌بان در آوریل ۲۰۲۲، آژانس حفاظت محیط زیست آمریکا^۷ تحقیقاتی در مورد شکایات مبنی بر نقض قانون حقوق مدنی سال ۱۹۶۴ توسط سازمان‌های ایالتی لوئیزیانا با موضوع تبعیض نژادی آغاز کرد، از جمله موارد این تحقیقات، برنامه‌های کنترل آلودگی هوا می‌باشد که ساکنان سیاه‌پوست را تحت تأثیرات نامتناسب و نامطلوب مداوم سلامت و محیط زیست مربوط به عملیات پتروشیمی در کوچه مرگ قرار می‌دهد.

^۷Cancer Alley

کوچه مرگ، نام مستعار منطقه‌ای در امتداد رودخانه می‌سی‌سی‌پی در لوئیزیانا می‌باشد. در این منطقه حدود ۲۰۰ کارخانه و پالایشگاه‌های پتروشیمی قرار دارد. این منطقه ۲۵ درصد از تولید پتروشیمی در ایالات متحده را تشکیل می‌دهد. به اعتقاد محیط‌بانان در این منطقه نرخ سرطان ناشی از آلودگی هوا از محدوده خطر قابل قبول فراتر می‌رود.

^۹Rise St. James

یک سازمان مردمی مبتنی بر ایمان که در تلاش برای شکست دادن گسترش پتروشیمی برای عدالت زیست‌محیطی فعالیت می‌کند.

^۸Environmental Protection Agency(EPA)

اما اکنون آژانس حفاظت از محیط زیست به طور ناگهانی تحقیقات خود را بدون دستیابی به یافته‌ها، تسکین دادن به جوامع یا مجبور کردن لوئیزیانا به انجام هرگونه تعهدی بسته است. این سازمان می‌گوید که به مدت چند ماه به طور فعال در مذاکرات غیررسمی منظم با آژانس‌های دولتی شرکت کرده اما هیچ توافقی امضا نشده است. این آژانس همچنین اقدامات دیگری را که در لوئیزیانا انجام داده و خواهد کرد برای مقابله با آلودگی سمی برجسته کرده است.

شارون لاورین در بیانیه‌ای در اواخر ماه ژوئن گفته است: «ما از آژانس حفاظت از محیط زیست ناامید شده‌ایم. ما امیدوار بودیم زیرا فکر می‌کردیم می‌خواهیم این موضوع را برنده شویم».^{۱۱}

۴. رسیدگی دولت‌های عضو سازمان کشورهای آمریکایی به محدود شدن فضای مدنی سازمان عفو بین‌الملل در تاریخ ۱۹ ژوئن ۲۰۲۳، در گزارشی به محدود بودن فضای جامعه مدنی و موارد نقض حقوق بشر در کشورهای سراسر قاره آمریکا اشاره کرده است. عفو بین‌الملل در نامه‌ای خطاب به سران کشورهای حاضر در پنجاه و سومین مجمع عمومی سازمان کشورهای آمریکایی اعلام کرد که کشورهای قاره آمریکا باید به بسته شدن فضای مدنی در منطقه رسیدگی، به سیاست‌های سرکوبگرانه پایان و به خواسته‌های اجتماعی مردم منطقه پاسخ دهند.

مدیر بخش آمریکا در عفو بین‌الملل گفته است: منطقه نمی‌تواند مسیر سرکوب اعتراض‌ها، نظامی سازی مرزها و امنیت عمومی، تخریب محیط زیست و ناتوانی در حفاظت از جوامع به حاشیه رانده شده تاریخی مانند مردم بومی و مدافعان حقوق بشر را

^{۱۱}<https://www.hrw.org/news/2023/06/29/us-ends-critical-investigation-louisianas-cancer-alley>

^۱Erika Guevara-Rosas

ادامه دهد. سران کشورها در قاره آمریکا باید مسیر خود را تغییر دهند و به دنبال راه‌حلی برای ایجاد قاره‌ای آزادتر و امن‌تر با احترام کامل به حقوق بشر همه باشند.

طبق گزارش، عفو بین‌الملل در خصوص استفاده بیش از حد از زور برای سرکوب اعتراضات اجتماعی نگرانی‌هایی ابراز کرده است که در چندین کشور منطقه و اخیراً در پرو مشاهده شده است. کشورهای قاره آمریکا باید اطمینان حاصل کنند که افراد می‌توانند از حق اعتراض مسالمت‌آمیز خود استفاده کنند و هرگونه استفاده از زور توسط نیروهای امنیتی در زمان اجرای تظاهرات، ضروری، مشروع و کاملاً متناسب است. این سازمان همچنین از دولت‌ها می‌خواهد که به بازداشت‌های خودسرانه، قتل‌های غیرقانونی، شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها که اغلب در بیشتر مناطق منطقه انجام می‌شود، پایان دهند.

عفو در گزارش خود به موضوع تحرک انسانی نیز اشاره کرده و بیان می‌کند باید فوراً توسط کشورهای منطقه مورد توجه قرار گیرد و توسط جامعه بین‌المللی نیز حمایت شود. به‌ویژه در مورد افرادی که از بحران‌های حقوق بشر از کشورهای خود فرار می‌کنند. این نگران‌کننده است که چگونه سیاست‌های مهاجرتی محدودکننده و حتی غیرانسانی، مانند سیاست‌های ایالات متحده، به‌جای تلاش جهت همکاری و رسیدگی به بحران انسانی در مرزهای مختلف در سراسر قاره، مردمی را که نیاز به حمایت بین‌المللی دارند، به خطر انداخته است.

عفو بین‌الملل همچنین معتقد است که دولت‌ها باید جایگزین‌هایی برای مقابله با بحران‌های امنیت عمومی به جز نظامی سازی که در بسیاری از کشورهای منطقه به یک امر عادی تبدیل شده است، بیابند. استفاده از نیروهای مسلح برای وظایف امنیت عمومی در کشورهایی مانند مکزیک و اکوادور تشدید شده که با ایجاد زمینه‌هایی نقض شدید حقوق بشر را بدون پرداختن به علل اصلی خشونت تسهیل می‌کند.

بر اساس گزارش، دولت‌ها باید اقدام فوری برای حمایت از مدافعان حقوق بشر انجام دهند. قاره آمریکا همچنان خطرناک‌ترین منطقه برای مدافعان حقوق بشر است. طبق گفته بنیاد بین‌المللی حمایت از مدافعان حقوق بشر^{۱۳}، کلمبیا با حداقل ۱۸۶ کشته، مرگبارترین کشور جهان برای مدافعان در سال ۲۰۲۲ بوده و پس از آن مکزیک با (۴۵)، برزیل (۲۶) و هندوراس (۱۷) در این رتبه‌بندی قرار دارند.

به اعتقاد عفو تلاش دولت‌ها برای مدیریت بحران آب‌وهوا نیز ناکافی بوده و در رسیدگی به وابستگی به سوخت‌های فسیلی، عامل اصلی بحران، شکست خورده است. در این میان جوامع روستایی و به‌حاشیه‌رانده شده از این بحران بیشتر آسیب می‌بینند.

همچنین گزارش می‌افزاید: ایالت‌ها به اندازه کافی برای تضمین حقوق مردمان بومی در قاره آمریکا اقدام نکرده‌اند. در طول سال گذشته، عفو بین‌الملل موارد قتل رهبران بومی را در کشورهایی از جمله برزیل، کلمبیا، اکوادور و مکزیک در چارچوب درگیری‌های مربوط به زمین ثبت کرده است. در همین حال، چندین دولت برای اجرای پروژه‌های استخراجی، کشاورزی و زیربنایی بدون رضایت آزاد، قبلی و آگاهانه مردم بومی آسیب‌دیده، به شرکت‌های ملی و چندملیتی امتیاز واگذار کرده‌اند.

بر اساس گزارش، خشونت و تبعیض علیه زنان، دختران و دگرباشان جنسی نیز یکی دیگر از مشکلات تاریخی است که نیاز فوری به یک واکنش هماهنگ دارد. دولت‌های منطقه همچنان در رسیدگی مناسب به سطوح بسیار بالای خشونت مبتنی بر جنسیت، از جمله زن‌کشی، ناکام هستند و چندین ایالت اقداماتی را انجام داده‌اند که حقوق جنسی و باروری مردم را به خطر می‌اندازد.

^{۱۳}Front Line Defenders

بنیاد بین‌المللی حمایت از مدافعان حقوق بشر، یک سازمان حقوق بشری مستقر در ایرلند است که در سال ۲۰۰۱ تأسیس شد تا از کسانی که به‌طور غیرخشونت‌آمیز برای دفاع از حقوق بشر دیگران که در اعلامیه جهانی حقوق بشر مشخص شده کار می‌کنند، حمایت کند.

عفو بین‌الملل در انتهای گزارش خود از مجمع عمومی سازمان کشورهای آمریکایی درخواست کرده در انتخاب اعضای کمیسیون افرادی را با بالاترین اعتبار، مطابق با اصول مناسب بودن، بی‌طرفی، استقلال و صلاحیت شناخته‌شده در زمینه حقوق بشر برگزیند.^{۱۴}

۵. ممنوعیت سقط جنین در آمریکا و دامن‌زدن به بحران حقوق بشر در این کشور

عفو بین‌الملل در تاریخ ۲۴ ژوئن ۲۰۲۳، در گزارشی به اولین سالگرد صدور حکم دادگاه عالی ایالات متحده در خصوص ممنوعیت سقط جنین و تقابل آن با پرونده معروف رو علیه وید^{۱۵} پرداخته است.

عفو در این گزارش گفته است یک سال پس از آن که دیوان عالی حق میلیون‌ها نفر را از آنها سلب کرده، زنان و دختران را با یک بحران بی‌سابقه حقوق بشری روبرو کرده است. به گفته عفو مجموعه‌ای از قوانین ویرانگر اکنون کشور را پوشانده است. از هر سه زن و دختر در سنین باروری یک نفر در حال حاضر در ایالت‌هایی زندگی می‌کند که دسترسی به سقط جنین در آن کاملاً یا تقریباً غیرقابل دسترس است. موانع مراقبت‌های بهداشتی عظیمی وجود دارد که مردم را مجبور می‌کند هزاران مایل را برای دسترسی به سقط جنین طی کنند و به‌طور هدفمند با ایجاد فضای ترس در بین زنان و دختران، مراقبت‌های قانونی سقط جنین را محدود می‌کند.

به گفته گزارش، زنان و دختران در ایالت‌هایی که دسترسی به سقط جنین ندارند، با واقعیت تلخی روبرو می‌شوند: ایالت‌هایی که سخت‌ترین قوانین سقط جنین را دارند، ضعیف‌ترین حمایت از مادران، نرخ بالاتر مرگ‌ومیر مادران و نرخ‌های بالاتر فقر کودکان را نیز دارند. گروه‌های ضد حقوق همچنان به تلاش برای جرم‌انگاری سقط جنین از

^{۱۴}<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2023/06/americas-oas-closure-civic-space/>

^{۱۵}Roe vs. Wade

یک تصمیم مهم دادگاه عالی ایالات متحده بود که در آن دادگاه حکم کرد که قانون اساسی ایالات متحده به طور کلی از آزادی یک فرد باردار برای سقط جنین محافظت می‌کند. این تصمیم بسیاری از قوانین مربوط به سقط جنین را لغو کرد و باعث ایجاد بحث‌های مداوم در مورد سقط جنین در ایالات متحده و نحوه چگونگی آن شد.

طریق ممنوعیت‌های بیشتر، سیستم‌های پاداش برای گزارش دادن، ممانعت از دسترسی به سقط جنین دارویی و محدود کردن اطلاعات در این زمینه ادامه می‌دهند.

به گفته عفو بین‌الملل با وجود این اقدامات هماهنگ و سرسختانه در حقوق زنان، آمریکایی‌ها همچنان به حمایت قاطع از دسترسی به سقط جنین ایمن و قانونی ادامه می‌دهند، چندین ایالت حمایت‌های جدیدی را اضافه کرده‌اند و فعالان در سراسر ایالت‌ها همچنان از حقوق خود دفاع می‌کنند. سقط جنین یک حق بشر و جزء مراقبت‌های بهداشتی اولیه است و فعالان در سراسر کشور و جهان مصمم‌تر از همیشه در صدد کسب اطمینان هستند که مردم در سراسر ایالات متحده می‌توانند به این حق دسترسی داشته باشند.

عفو در انتهای گزارش خود بیان کرده، برگشت از پرونده معروف «رو علیه وید» که یک سال پیش با حکم دادگاه عالی در ممنوعیت سقط جنین اتفاق افتاد، یک شکست خطرناک در زمینه پیشرفت جهانی در زمینه حقوق سقط جنین بوده است. سال گذشته، ایالات متحده به گروه بسیار کوچکی از کشورهایی پیوست که در سال‌های اخیر حقوق سقط جنین را محدود کرده‌اند، از جمله لهستان، نیکاراگوئه و السالوادور. در جاهای دیگر، پیشرفت در جرم‌زدایی و قانونی کردن سقط جنین در مکان‌هایی مانند ایرلند، مکزیک، آرژانتین و کلمبیا یک دستاورد بزرگ برای جامعه جهانی بوده است. واضح است که ایالات متحده در مسیر اشتباهی حرکت می‌کند و نمونه‌ای وحشتناک در سراسر جهان است و زنان، دختران و افراد باردار را در این مسیر در معرض خطر قرار می‌دهد.^{۱۶}

^{۱۶}<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2023/06/usa-overturning-roe-vs-wade-fueled-human-rights-crisis/>

کانادا

۱. سطوح بالاتر حبس در میان بومیان کانادا

سایت آموزش شرکت‌های بومی‌لار تاریخ ۶ ژوئن ۲۰۲۳، در مقاله‌ای به موضوع «میزان بالای حبس» بومیان به‌عنوان ششمین موضوع از هشتمین موضوع حائز اهمیت در زندگی بومیان اشاره کرده است. برای مطالعه این هشت موضوع مهم می‌توان به این گزارش^{۱۸} مراجعه کرد.

به گفته گزارش، نرخ زندانی‌شدن افراد بومی در کانادا باید یک بحران ملی نامیده شود. نقایص در سیستم قضایی بسیار است و باعث تداوم چرخه فقر و حاشیه‌نشینی به‌عنوان یک واقعیت برای مردم بومی می‌شود. وضعیت به‌گونه‌ای است که از ۹۴ فراخوان برای اقدام کمیسیون حقیقت و سازش، ۱۸ مورد به عدالت و سه مورد دیگر با هدف برابری در نظام حقوقی اختصاص دارد که بیش از دو برابر موارد متعهد به هر موضوع دیگری می‌باشد.

بر اساس گزارش بزرگسالان بومی حدود یک‌سوم از کل پذیرش بزرگسالان را در بازداشتگاه استانی و منطقه‌ای (۳۱٪) و فدرال (۳۳٪) تشکیل می‌دهند درحالی‌که تقریباً ۵٪ از جمعیت بزرگسال کانادا را در سال ۲۰۲۰ تشکیل می‌دهند. همچنین جوانان بومی نیمی (۵۰٪) از پذیرش جوانان در بازداشت در سال ۲۰۲۰/۲۰۲۱ را به خود اختصاص داده‌اند درحالی‌که حدود ۸٪ از کل جمعیت جوانان را تشکیل می‌دهند.

گزارش می‌افزاید: آمار فوق فقط منحصر به آن دوران نیست. نرخ زندانی‌شدن افراد بومی برای چندین دهه به‌طور نامتناسبی بالا بوده است. اقداماتی از تغییرات قانون کیفری تا

^{۱۸}Indigenous corporate training (ICT)

^{۱۸}

احکام دادگاه عالی کانادا انجام شده اما چیزی تغییر نکرده است. نرخ زندانی شدن در حال افزایش است. از سال ۱۹۸۹، یازده کمیسیون سلطنتی یا کمیسیون تحقیق به موضوع عدالت بومی یا به طور مستقیم یا به عنوان یکی از سؤالات پرتکرار در مورد مردم بومی در کانادا پرداخته‌اند.

طبق گزارش و با نگاهی به روزهای ابتدایی سیستم ندامتگاه که با قانون مجازات ۱۸۳۴ آغاز شد، یکی از اهداف آن تبدیل زندانیان به کارگران صنعتی از طریق «حبس انفرادی، همراه با کار منظم و آموزش مذهبی» بود. کشیشان زندان از سطح اقتدار بالایی برخوردار بودند و به عنوان معلم عمل می‌کردند.

زندان‌ها و مدارس شبانه‌روزی دو روی یک سکه بودند. دو نهاد فدرال با هدف یکسان از بین بردن ارتباط مردم بومی با سرزمین، تاریخ و فرهنگشان از طریق یکسان‌سازی برای «برطرف کردن مشکل سرخپوستان».

گزارش بیان می‌کند، تصویب قانون ایندین^۹ در سال ۱۸۷۶ مردم بومی را در مسیر تلاقی فزاینده با قانون قرار داده است. بر اساس اقدامات سرکوبگرانه قانون ایندین، این موارد برای یک فرد بومی جرم محسوب می‌شد:

- دور نگه داشتن فرزندان خود از مدارس شبانه‌روزی؛
- انجام مراسم فرهنگی؛
- خروج از مناطق تعیین شده اسکان بومیان با نام رزرو بدون مجوز؛

^۹Indian Act

پس از اینکه کانادا به طور رسمی در سال ۱۸۶۷ یک کشور شد، قانون ایندین شکل گرفت. این قانون که هنوز هم اجرا می‌شود، توسط سازمان‌های بین‌المللی مانند عفو بین‌الملل، سازمان ملل متحد و کمیسیون حقوق بشر کانادا، نقض حقوق بشر خوانده شده است. بر اساس قانون ایندین، دولت کانادا قوانینی را ایجاد کرد که باعث محو شدن فرهنگ بومی شد و به کانادا اجازه داد تا شکل متفاوتی از حکومت را به نام «bands» بر ملل نخستین تحمیل کند و این دولت کانادا بود که تعیین می‌کرد چه کسی می‌تواند عضو این دسته باشد.

- فروش محصولات کشاورزی بدون مجوز؛

- استخدام وکیل؛

- تشکیل تشکلهای سیاسی.

بی‌عدالتی و زنان بومی

طبق گزارش، علی‌رغم دهه‌ها تلاش در راستای قانون‌گذاری و سیاست‌گذاری برای رسیدگی به نژادپرستی و زن‌ستیزی در سیستم حقوقی کیفری، حضور بیش از حد زنان بومی در زندان‌های فدرال به شدت افزایش یافته است. از ۶ مه ۲۰۲۲، زنان بومی درحالی‌که کمتر از ۴ درصد از زنان کانادا را تشکیل می‌دهند، نیمی از جمعیت زنان در زندان‌های فدرال را تشکیل می‌دهند.

این گزارش ده عامل نظام‌مند از «بی‌عدالتی‌ها و تخلفات قضایی که توسط ۱۲ زن بومی تجربه شده است» را فهرست می‌کند که منجر به نقض عدالت برای زنان بومی شده است. این موارد عبارتند از:

- نهادهای سازی (از مناطق اسکان اختصاص داده به بومیان،^۲ مدارس شبانه‌روزی، آسایشگاه‌های روانی، بیمارستان‌های سرخپوستان تا زندان‌ها) که در آن بومیان مورد خشونت و همسان‌سازی اجباری قرار گرفتند و محرومیت از امنیت جوامع به دلیل قانون ایندین که منجر به ایجاد آسیب بین‌نسلی، حاشیه‌نشینی و عدم دسترسی کافی به حمایت‌های اقتصادی، اجتماعی، بهداشتی و غیره شده است.

- قربانی‌شدن، مسئولیت‌پذیری بیش از حد و معاونت؛

- مسئولیت‌پذیری بیش از حد و جرم‌انگاری در نتیجه تلاش برای بقا و عبور از حاشیه‌نشینی و خشونت؛

- سوگیری با توجه به پاسخ‌های پلیس به‌ویژه تحقیقات و شیوه‌های اتهام؛

^۲reserve

- سوگیری در اعمال صلاحدید دادستانی و تشدید تحریف شیوه‌های اتهام ناشی از حداقل مجازات‌های اجباری؛
 - عدم اعمال بخش ۷۱۸,۲ بند (e) قانون جزا و زمینه‌سازی ناکافی نژادپرستی، جنسیت‌گرایی و خشونت در دفاع قانونی از زنان بومی؛
 - عدم توجه به مجازات‌های جایگزین به‌ویژه در نتیجه حداقل مجازات‌های اجباری؛
 - ارزیابی خطر تبعیض‌آمیز و ابزار طبقه‌بندی، شیوه‌ها و سیاست‌ها و در نتیجه دسترسی محدود به برنامه‌ها، خدمات و آزادی مشروط در سیستم زندان؛
 - طبیعت پایان‌ناپذیر و تأثیرات مداوم حبس ابد؛
 - تداوم دور باطل سرپرستی کودکان، جدایی اجباری زنان بومی از کودکان و جوامع خود و احتمال بیشتر زندانی شدن آنان.
- طبق گزارش، حضور بیش از حد زنان بومی در سطوح بالاتر امنیتی برای چندین دهه یک نگرانی بوده است. گزارش سالانه ۲۰۲۱-۲۰۲۲ دفتر بازپرس اصلاحی^{۲۱} درصد بالا و مداوم (۶۵٪) زنان بومی را که در سطوح بالای امنیتی طبقه‌بندی می‌شوند، برجسته کرده است. بررسی عمیق‌تر وضعیت نشان می‌دهد که این بازنمایی بیش از حد عمدتاً نتیجه سوگیری سیستماتیک و نژادپرستی است.
- سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence
- بر اساس گزارش، مدارس شبانه‌روزی ابزاری بودند که دولت فدرال برای جدا کردن مؤثر دانش‌آموزان (۱۵۰۰۰۰ نفر در طی بیش از ۱۵۰ سال فعالیت مدارس) از فرهنگ، معنویت، جامعه و خانواده‌شان استفاده می‌کرد. نتیجه این بود که اکثر کسانی که جان سالم به در بردند (بیش از ۶۰۰۰ نفر مردند یا ناپدید شدند) از نظر فرهنگی خالی و بی‌اعتبار بودند. از دست دادن فرهنگ همچنان بر خانواده‌های بازماندگان مدارس شبانه‌روزی تأثیر می‌گذارد.

^{۲۱}The Office of the Correctional Investigator

هنگامی که مجرمان بومی وارد سیستم زندان می‌شوند با فرهنگ زندان آشنا که در آن خشونت مشکلات را حل می‌کند و هنگامی که آنها آزاد می‌شوند، فرهنگ سمی زندان را به جوامع خود باز می‌گردانند.

گزارش می‌افزاید: برای برخی از بازماندگان مدارس شبانه‌روزی که ضربه روحی آنها بسیار زیاد است، ساختن زندگی در خارج از یک موسسه امکان‌پذیر نیست. آنها برای زندانی شدن مرتکب جنایت می‌شوند زیرا حداقل غذا و تخت در یک ساختمان گرم خواهند داشت. همچنین جوانان بومی در بعدازظهر جمعه مرتکب جنایت می‌شوند تا بتوانند آخر هفته را با دسترسی به غذا و بستری امن به دور از خشونت خانوادگی سپری کنند.

بر اساس گزارش، برنامه‌های ترمیمی فدرال در درجه اول بر توان‌بخشی پس از صدور حکم متمرکز شده است. با این حال، در سال ۲۰۲۲، دولت فدرال «چارچوب برای کاهش تکرار جرم» را راه‌اندازی کرد که برای شکستن چرخه تکرار جرم، حمایت از توان‌بخشی و ایمن‌تر کردن جوامع برای همه طراحی شده بود. این چارچوب به دنبال موافقت سلطنتی لایحه C-228 یا قانون کاهش تکرار جرم در ژوئن ۲۰۲۱ ایجاد شد. پنج حوزه اولویت شناسایی شده برای کمک به مجرمان: مسکن؛ تحصیلات؛ استخدام؛ سلامتی و شبکه‌های پشتیبانی مثبت است.

گزارش نتیجه می‌گیرد این طرح و چارچوب، اگرچه نیت خوبی دارد، اما علائم را درمان می‌کند نه بیماری زمینه‌ای که سیستم عدالت است و ریشه در استعمار دارد. یک رویکرد کل نگرتر مورد نیاز است و این به معنای بازگشت به خودمختاری و اتکا به خود است.^{۲۲}

^{۲۲}<https://www.ictinc.ca/blog/higher-levels-of-incarceration-6-of-8-key-issues>

بریتانیا

۱. گزارش کمیته ضد شکنجه شورای اروپا از سفر خود به بریتانیا

کمیته اروپایی برای پیشگیری از شکنجه و رفتار غیرانسانی یا تحقیرآمیز یا مجازات در تاریخ ۲۹ ژوئن ۲۰۲۳، گزارش بازدید خود از بریتانیا در نوامبر ۲۰۲۲ را همراه با پاسخ مقامات بریتانیا منتشر کرده است.

طبق گزارش، این بازدید بر بررسی نحوه برخورد با اتباع خارجی متمرکز بوده که پس از عبور از کانال مانش با قایق‌های کوچک به انگلستان می‌رسند. کمیته از چند محل خاص^{۳۳} که مهاجران برای ۲۴ ساعت اول پس از نجات بشردوستانه و ورود آنها به کشور پردازش و نگهداری می‌شوند بازدید کرد. همچنین از واحد پذیرش کودکان بدون همراه و جدا شده نیز بازدید کرده است.

به گفته گزارش، تعداد افراد بازداشت‌شده در منستون از حدود ۴۰۰۰ نفر در پایان اکتبر ۲۰۲۲، یک ماه بعد در هنگام بازدید هیئت به ۲۰ نفر کاهش یافته است. کمیته یک نگرش مراقبتی و حرفه‌ای در مورد ارائه کمک‌های بشردوستانه، بررسی هویت و پردازش مهاجران در همه مکان‌ها و شرایط زندگی رضایت‌بخش برای اقامت بسیار کوتاه تا ۲۴ ساعت مشاهده کرده است.

باین حال مطابق گزارش، مضاحبه‌ها و سوابق کارکنان نشان داد که در منستون در طول دوره ورود دسته‌جمعی اتباع خارجی از چند روز تا بیش از ۴۰ روز، آن‌ها در چادرهای شلوغ و بدون امکانات بهداشتی و حداقل امکانات رفاهی و دسترسی به منطقه بسیار محدود بیرون برای هوای تازه نگه داشته شده‌اند. این کمیته نتیجه گرفت که اثر تجمعی بازداشت طولانی‌مدت در شرایط بسیار بد ممکن است بسیاری از بازداشت‌شدگان در

^{۳۳}Western Jet Foil disembarkation site and the Manston Short-Term Holding Facility (STHF)

منستون در اکتبر و اوایل نوامبر ۲۰۲۲ را در معرض رفتار غیرانسانی و تحقیرآمیز قرار دهد. این گزارش توصیه می‌کند که باید به‌عنوان بخشی از فرآیند طبقه‌بندی مجدد بخشی از تسهیلات به‌عنوان اتاق نگهداری، نواقص اصلاح شود.

کمیته در گزارش خود افزود: با توجه به تدابیر قانونی ارائه شده برای مهاجران، مقامات بریتانیا باید اطمینان حاصل کنند که همه اتباع خارجی فراتر از محدودیت‌های قانونی بازداشت نشوند و بازبینی کتبی دوره بازداشت خود را در فواصل زمانی مقرر قانونی دریافت کنند.

این گزارش همچنین به ضرورت بهبود هماهنگی و کنترل کیفیت ارائه مراقبت‌های بهداشتی، تقویت محرمانه بودن اسناد پزشکی و اطمینان از اینکه همه مهاجرانی که بیش از ۲۴ ساعت در بازداشت هستند، مشمول غربالگری پزشکی اجباری می‌شوند، اشاره کرده است. پروتکل‌ها و دستورالعمل‌های بالینی نیز باید در خصوص مدیریت اعتصاب غذا و پیشگیری از خودکشی در بازداشت تدوین شود.

این گزارش همچنین در مورد نامناسب بودن شرایط ایزوله اتباع بیگانه پرتلاطم (آشفته) درحالی‌که با دستبند در یک مکان کوچک و محصور، نگهداری می‌شدند، نیز توضیح داده است. همچنین معتقد است باید نظارت بهداشتی بر هرگونه اقدامات جدایی وجود داشته باشد. علاوه بر این، نظارت مدیریتی بر استفاده از زور علیه یک تبعه خارجی بازداشت شده باید دقیق‌تر باشد و شامل معاینه پزشکی افراد مربوطه نیز شود.

بر اساس گزارش، مقامات بریتانیا در پاسخ به کمیته اطلاعاتی را در مورد طبقه‌بندی مجدد بخش‌هایی در منستون به‌عنوان یک اتاق نگهداری مسکونی، جایی که افراد می‌توانند تا ۹۶ ساعت در آن نگهداری شوند ارائه کرده است. همچنین در مورد پیشرفت انجام شده در ارتقاء امکانات آن به‌ویژه در مواردی چون امکانات مربوط به خواب و استراحت، بهبود فضاهای مشترک و تفریحی و گسترش واحد پزشکی توضیحاتی داده‌اند. مقامات بریتانیا

همچنین کمیته را از اقدامات اتخاذ شده برای تقویت پادمان‌های قانونی مهاجران بازداشت‌شده و بهبود و سرعت بیشتر امنیت مرزی و پردازش مهاجرت مطلع کرده‌اند.^{۲۴}

۲. توافق شکست خورده اسرائیل مبنای غیرقانونی بودن سیاست اخراج بریتانیا و

رواندا

خبرگزاری میدل‌ایست‌آی در تاریخ ۳۰ ژوئن ۲۰۲۳، در گزارشی به حکم دادگاه استیناف بریتانیا اشاره کرده که از نقض جدی حقوق پناهجویان بر اساس توافق اسرائیل خبر داد و این‌که بریتانیا هنگام تنظیم قرارداد خود با رواندا آن را بررسی نکرده است.

طبق گزارش خبرگزاری لموند فرانسه، یک دادگاه در بریتانیا در روز پنجشنبه، ۲۹ ژوئن، حکم داد که برنامه دولت برای فرستادن پناهجویان به یک سفر یک‌طرفه به رواندا غیرقانونی است و این ضربه‌ای به تعهد دولت محافظه‌کار برای جلوگیری از سفرهای مخاطره‌آمیز از طریق کانال مانس انگلیس است. با حکم دو به یک، سه قاضی دادگاه استیناف گفتند که رواندا نمی‌تواند «کشور ثالث امن» تلقی شود که مهاجران می‌توانند در آن فرستاده شوند. دولت احتمالاً این حکم را در دادگاه عالی بریتانیا به چالش می‌کشد. طبق گزارش لموند بیش از ۴۵۰۰۰ نفر از طریق کانال مانس در سال ۲۰۲۲ وارد بریتانیا شدند و چندین نفر در این تلاش جان باختند. گروه‌های حقوق بشر می‌گویند فرستادن مردم به مسافت بیش از ۴۰۰۰ مایل (۶۴۰۰ کیلومتر) به کشوری که نمی‌خواهند در آن زندگی کنند غیراخلاقی و غیرانسانی است. آنها همچنین به سوابق ضعیف حقوق بشر رواندا از جمله ادعاهای شکنجه و کشتار مخالفان دولت اشاره می‌کنند. بریتانیا پیش از

^{۲۴}<https://www.coe.int/en/web/cpt/-/council-of-europe-anti-torture-committee-cpt-publishes-report-on-its-2022-ad-hoc-visit-to-the-united-kingdom>

این ۱۴۰ میلیون پوند (۱۷۰ میلیون دلار) بر اساس این قرارداد به رواندا پرداخت کرده است، اما هنوز کسی به رواندا اخراج نشده است.^{۲۵}

طبق گزارش میدل‌ایست، قضات بریتانیایی شکست توافق اخراج بین اسرائیل و رواندا را به‌عنوان بخشی از تصمیم اخیر این کشور برای حکم کردن در خصوص برنامه‌های دولت بریتانیا برای اخراج پناهجویان به این کشور آفریقایی مبنا قرار داده و این اقدام را غیرقانونی اعلام کرده‌اند.

گزارش بیان می‌کند، در ماه دسامبر، دادگاه عالی لندن حکمی صادر کرد که بر اساس آن طرح انتقال پناهجویان به رواندا که با قایق‌های کوچک وارد بریتانیا می‌شوند، قانونی است. اما درخواست تجدید نظر توسط پناهجویان و یک گروه حقوق بشری که توسط گروه‌هایی از جمله آژانس پناهندگان سازمان ملل و کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل حمایت می‌شود، تسلیم شد.

به گزارش میدل‌ایست‌آی دادگاه با اکثریت آرا درخواست تجدیدنظر در مورد این که آیا رواندا یک کشور ثالث امن است یا خیر، را پذیرفت. سه قاضی ارشد این حکم را صادر کردند. دو نفر از آنان دریافتند که نقض در سیستم پناهندگی رواندا به این معنی است که با وجود دلایل قابل توجه افرادی که به رواندا فرستاده می‌شوند به کشورهای خود بازگردانده می‌شوند، جایی که با آزار و اذیت و رفتار غیرانسانی روبرو می‌شوند اما قاضی دیگر به نتیجه مخالف رسید. در حکم ۱۶۱ صفحه‌ای، چندین اشاره به شکست طرح مشابه مورد توافق اسرائیل و رواندا در سال ۲۰۱۳ شده است. در معامله‌ای که در آن زمان علنی نشد، طبق گزارش‌ها، اسرائیل به پناهجویان پیشنهاد داد که بین بازداشت در اسرائیل یا دریافت

^{۲۵}https://www.lemonde.fr/en/international/article/2023/06/29/uk-appeals-court-rules-that-the-government-s-plan-to-send-asylum-seekers-to-rwanda-is-unlawful_6039455_4.html

۳۵۰۰ دلار و اخراج به رواندا، جایی که از نظر تئوری می‌تواند برای درخواست پناهندگی اقدام کنند، یکی را انتخاب کنند.

طبق گزارش، از حدود ۴۰۰۰ نفری که توسط اسرائیل به رواندا اخراج شده‌اند، تقریباً همه آنها بلافاصله کشور را ترک کرده‌اند و بسیاری از آنها به دنبال رفتن به اروپا با کمک قاچاقچیان هستند.

کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل که شواهد آن در پرونده تجدیدنظر ذکر شده، با پناهندگانی که بین سال‌های ۲۰۱۵ تا ۲۰۱۷ از اسرائیل به رواندا فرستاده شده بودند، مصاحبه‌هایی انجام داد که گفته بودند «به‌طور معمول و مخفیانه به اوگاندا منتقل شده حتی اگر مایل به ماندن در رواندا بوده باشند».

در گزارش آمده، مصاحبه با ۸۰ پناهجوی اریتره‌ای و سودانی که تحت توافق اسرائیل جابجا شده بودند نشان داد که بسیاری احساس می‌کنند چاره‌ای جز سفر «صدها هزار کیلومتری در مناطق درگیری» ندارند و در تلاش برای رسیدن به اروپا از سوءاستفاده، شکنجه و اخاذی رنج می‌برند. دلیل این امر نبود فرصتی برای تسلیم درخواست پناهندگی خود در رواندا، ترس از دستگیری، تهدید به اخراج و بازرسی‌های شبانه توسط مأموران ناشناس بوده است.

طبق گزارش، کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل ۵۰ مورد بازگرداندن - بازگشت اجباری پناهجویان به کشورهایی که ممکن است تحت آزار و اذیت قرار گیرند - بر اساس توافق اسرائیل و رواندا را شناسایی کرده است. کمیساریای عالی در بریتانیا، از این مبنا استفاده کرد تا استدلال کند که توافق بریتانیا و رواندا خطر افزایش قاچاق افراد و افزایش پناهجویان را در معرض سفرهای خطرناک ایجاد می‌کند. آندرهیل یکی از قضات صادر

کننده حکم گفته است در خصوص افرادی که جابجایی را بر اساس توافق اسرائیل پذیرفته‌اند «هیچ مناقشه‌ای» وجود ندارد که آنان «متحمل نقض جدی حقوق خود طبق کنوانسیون پناهندگان شده‌اند».

بر اساس گزارش، وزیر کشور بریتانیا به دادگاه گفته است که شواهد مربوط به توافق اسرائیل و رواندا «بی‌ربط» است. آندرهیل بیان کرده درحالی‌که اختلافات آشکاری بین توافقات بریتانیا و اسرائیل وجود دارد، اما وی نمی‌پذیرد که این موارد هیچ ارتباطی با هم ندارند.

میدل‌ایست در ادامه بیان می‌کند در بهترین حالت اینها شواهدی از قدردانی ناکافی مقامات مهاجرت از تعهدات رواندا تحت کنوانسیون پناهندگان و در بدترین حالت، نادیده گرفتن عمدی این تعهدات هستند. طبق گزارش، شواهد کمیساریای عالی پناهندگان نشان می‌دهد که نقض‌هایی در چارچوب توافق‌نامه اسرائیل رخ داده است، مانند بازگرداندن پناهجویان علی‌رغم تضمین‌های دولت رواندا. هر دو قاضی به این واقعیت اشاره کردند که دولت بریتانیا درباره شکست‌های پیمان اسرائیل و رواندا تحقیق نکرده است.

در جای دیگر این حکم، رفتار رواندا با پناهجویان - به‌ویژه پناهجویان از خاورمیانه و شمال آفریقا - به‌طور گسترده ذکر شده است.

کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل به دادگاه گفته است که رواندا ۱۴۹۰۰۰ پناهنده در کشور دارد که اکثریت قریب به اتفاق آنها از کشورهای همسایه بوروندی و جمهوری دموکراتیک کنگو بودند. همچنین از سال ۲۰۱۹ به حدود ۱۰۰۰ پناهجو از لیبی کمک کرده است. اما این نهاد سازمان ملل به دادگاه گفت که مواردی وجود دارد که نشان می‌دهد رواندا از پذیرش درخواست پناهندگی از سوی مدعیان لیبیایی، سوری و افغان امتناع کرده

است. همچنین به موارد معدودی از یمن و اریتره اشاره شده که درخواست پناهندگی آنها رد شده است.

طبق گزارش، کارمندان کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل شنیده‌اند که مقامات ارشد دولتی اظهاراتی مبنی بر این که پناهجویان از خاورمیانه و افغانستان باید در منطقه خودشان درخواست پناهندگی کنند، داشته‌اند. کمیساریای عالی تا آنجا پیش رفت که نشان داد رواندا احتمالاً نسبت به پناهجویان در خاورمیانه و افغانستان تعصب دارد.

سوئلا براورمن، وزیر کشور در بیانیه‌ای که برای میدل‌ایست‌آی فرستاده گفته است که دولت گامی به عقب بر نخواهد داشت. وی گفته است: دادگاه استیناف روشن کرده است که سیاست جابجایی پناهجویان به کشور ثالث امن برای رسیدگی به دعاوی آنها مطابق با کنوانسیون پناهندگان است. درحالی‌که ما از حکم آنها در رابطه با سیستم پناهندگی رواندا ناامید هستیم، من به دنبال مجوز برای درخواست تجدید نظر خواهم بود. براورمن افزود که او و دولت رواندا کاملاً به این سیاست متعهد هستند.^{۲۷}

۳. لایحه ضد بایکوت بریتانیا در سمت نادرست تاریخ

سازمان دیده‌بان حقوق بشر در تاریخ ۳۰ ژوئن ۲۰۲۳، در گزارشی به لایحه ضد بایکوت دولت بریتانیا اشاره و گفته نمایندگان مجلس باید با این قانون قهقرایی مخالفت کنند. طبق گزارش، اوایل ماه جولای، لایحه ضدبایکوت بریتانیا در پارلمان مورد بحث قرار خواهد گرفت که آخرین مورد از فهرست رو به رشد اقداماتی است که اساساً آزادی بیان و حقوق دموکراتیک را در این کشور تضعیف می‌کند.

^{۲۷}<https://www.middleeasteye.net/news/judges-cited-israel-deal-in-ruling-uk-rwanda-deportation-policy-unlawful>

این لایحه عملاً نهادهای دولتی از جمله دانشگاه‌ها، مقامات محلی و ادارات دولتی را از اتخاذ تصمیمات سرمایه‌گذاری که با مسئولیت‌ها و تعهدات حقوق بشری آنها همسو باشد، محدود می‌کند. از تأثیرات این امر می‌تواند ایجاد مانع در معاملات تجاری برای جلوگیری از ایجاد یا مشارکت در نقض حقوق بشر و جنایات بین‌المللی باشد.

برای مثال، می‌تواند نهادهای عمومی را از واگذاری شرکت‌های همدست در سرکوب سیستماتیک اویغورها توسط دولت چین، جنایات آپارتاید یا جنایات جنگی اسرائیل در شهرک‌های این رژیم، جنایات جنگی عربستان سعودی و امارات در یمن یا جنایات حکومت نظامی میانمار علیه بشریت محدود کند.

گروهی از اویغورها و پژوهشگران اویغور به دولت نامه نوشتند و از آن خواسته‌اند که لایحه پیشنهادی را لغو کند زیرا خطر تضعیف تلاش‌ها برای پاسخگویی دولت چین به جنایات خود را به همراه دارد. بریتانیا در تنظیم حقوق بشر و اثرات زیست محیطی شرکت‌ها و ممنوعیت واردات مرتبط با نقض شدید حقوق، مانند کار اجباری و همچنین تقویت قوانین ضدبرده‌داری مدرن از سایر کشورها عقب‌تر است.

به گفته دیده‌بان دولت مدعی است که این لایحه با ممنوعیت تحریم شرکت‌هایی که با اسرائیل تجارت می‌کنند، به یهودی‌ستیزی می‌پردازد. با این حال، تحریم‌ها بارها برای به چالش کشیدن و جلوگیری از همدستی در نقض حقوق بشر استفاده شده است.

بر اساس گزارش، بایکوت‌ها نقش کلیدی در مبارزه برای حقوق آمریکایی‌های آفریقایی‌تبار در ایالات متحده و در مبارزات بین‌المللی علیه آپارتاید در آفریقای جنوبی و جنایات در دارفور ایفا کرده است. برخی از اعضای جامعه یهودیان بریتانیا نیز با این لایحه مخالفت کرده‌اند زیرا معتقدند در مبارزه با یهودی‌ستیزی هیچ کاری انجام نخواهد داد. در عوض، بریتانیا باید با تحقیق و مجازات تهدیدات و خشونت علیه یهودیان و سایر

اقلیت‌ها، محکوم کردن سخنان ناروا و آموزش مردم در مورد خطرات نفرت کنترل نشده، به یهودی‌ستیزی و سایر اشکال نفرت بپردازد.

دیده‌بان در پایان گزارش خود اشاره می‌کند که در دهه ۱۹۸۰ یک دولت محافظه‌کار تلاش کرد تا بایکوت علیه آپارتاید در آفریقای جنوبی متوقف شود. بریتانیا نباید دوباره در سمت اشتباه تاریخ قرار گیرد و نهادهای دولتی را که تلاش می‌کنند کار درست را انجام دهند مجازات کند. نمایندگان مجلس باید با این لایحه مخالفت کنند.^{۲۸}

۴. بریتانیا پناهجویان دارای معلولیت را نادیده می‌گیرد

سازمان دیده‌بان حقوق بشر در تاریخ ۳ جولای ۲۰۲۳، در گزارشی به شرایط پناهجویان و پناهندگان دارای معلولیت که در مناطق اسکان موقت در بریتانیا زندگی می‌کنند اشاره و بیان کرده دولت آنان را نادیده گرفته است.

طبق گزارش، بیش از ۵۰ پناهجو که اکثر آنها دارای معلولیت هستند، بدون دسترسی به پشتیبانی و خدمات کافی در یک خانه مراقبتی سابق در اسکس انگلستان نگهداری می‌شوند.

دیده‌بان بیان می‌کند، دولت بریتانیا این مکان را که می‌تواند تا ۷۷ نفر را در خود جای دهد، در نوامبر ۲۰۲۲ افتتاح کرده است. اکثر افرادی که در آنجا مستقر می‌شوند، از سنین ۲۰ تا ۷۴ سال، دارای ناتوانی‌های جسمی و حسی هستند. بسیاری از آنها به وسایل کمکی از جمله ویلچر و عصا، کمک پزشکی یا حمایت در انجام فعالیت‌های روزانه مانند حرکت در اطراف یا بیرون رفتن نیاز دارند. آنها از جاهایی مانند افغانستان و سودان فرار کرده‌اند.

^{۲۸}<https://www.hrw.org/news/2023/06/30/uk-anti-boycott-bill-wrong-side-history>

^{۲۹}Essex

سازمان داوطلبانه رامایک سازمان محلی است که با پناهندگان و پناهجویان کار و از آنان با ارائه وسایل کمکی و لباس حمایت می‌کند. سرپرست عملیاتی رامای^۳ گفته است: تنها تفاوت این‌جا با سایر مناطق اسکان موقت پناهجویان این است که این مکان دارای سطحی از دسترسی‌ها می‌باشد. در زمان افتتاح این مرکز، نه بالابر و نه تشک برای زخم بستر وجود داشت نه هیچ چیز دیگر. برخی از افرادی که به اینجا می‌آیند حتی لباس یا لباس زیر ندارند و ما باید همه چیز را سازماندهی کنیم.

طبق گزارش، بریتانیا در سال ۲۰۰۹، کنوانسیون سازمان ملل در مورد حقوق افراد دارای معلولیت را تصویب کرد. این کنوانسیون دولت‌ها را ملزم می‌کند که دسترسی برابر به خدمات اساسی مانند مراقبت‌های پزشکی، خدمات بهداشت روانی و حمایت‌های روانی اجتماعی را تضمین کنند. این شامل حمایت از افراد دارای معلولیت نیز در موقعیت‌های خطرناک و اضطراری بشردوستانه می‌باشد و عدم انجام این کار نوعی تبعیض محسوب می‌شود.

با این حال دیده‌بان معتقد است پناهجویان دارای معلولیت در بریتانیا در دریافت خدمات اولیه نادیده گرفته می‌شوند. در ماه‌های اخیر، گزارش‌هایی از پناهجویان دارای معلولیت منتشر شده که در اسکان موقت غیرقابل دسترسی به امکانات گرفتار شده و گاهی اوقات قادر به استفاده از حمام یا بیرون رفتن در روز نیز نمی‌باشند. به گفته دیده‌بان این بخشی از روند گسترده‌ای است که دولت بریتانیا به پناهندگان پشت کرده و مردم را در محیط‌های ناکافی و غیرانسانی اسکان می‌دهد.

^۳Refugee, Asylum seeker & Migrant Action (RAMA)

^۴Maria Wilby

یکی از مدافعین حقوق معلولان افغان^{۳۲} گفته است: با افراد دارای معلولیت باید در سراسر پروسه پناهندگی، از درخواست پناهندگی گرفته تا اسکان مجدد و ادغام، در راستای شعار جنبش معلولان «بدون ما هیچ چیز» مشورت شود.

دیده‌بان در انتهای گزارش خود بیان می‌کند، مقامات بریتانیا باید پناهجویان دارای معلولیت را شناسایی و اطمینان حاصل کنند که با آنها مشورت شده و در تصمیم‌گیری در مورد نیازهایشان مشارکت داده می‌شوند و حمایت و خدماتی را که حق دارند، مطابق با تعهدات بین‌المللی بریتانیا دریافت می‌کنند.^{۳۳}

فرانسه

۱. دستگیری هزاران نفر در اعتراضات فرانسه در واکنش به خشونت پلیس

خبرگزاری میدل‌ایست‌آی در تاریخ اول جولای ۲۰۲۳، در گزارشی به خشم گسترده مردم و دستگیری بیش از ۱۳۰۰ نفر در تظاهرات واکنشی به اقدام پلیس فرانسه در تیراندازی به یک نوجوان ۱۷ ساله اشاره کرده است.

مرگ ناهل دُر ۲۷ ژوئن به دلیل تخلفات رانندگی توسط شلیک پلیس، اعتراضات گسترده و ناآرامی‌های مدنی را به دلیل نژادپرستی نهادی و خشونت پلیس به همراه داشته است. حمل و نقل عمومی در سراسر کشور به حالت تعلیق درآمده و امانوئل مکرون، رئیس جمهور فرانسه، سفر برنامه‌ریزی شده دولتی به آلمان را به تعویق انداخته است.

مراسم تشییع جنازه ناهل در روز شنبه اول جولای و در پنجمین روز از اعتراضات آغاز شد. به گفته یک خبرنگار خبرگزاری فرانسه با وجود جو متشنج، جمعیت زیادی در گورستان محلی تجمع کردند. در این مراسم جلیقه زردها نیز حضور داشتند.

^{۳۲}Benafsha Yaqoobi

^{۳۳}<https://www.hrw.org/news/2023/07/03/uk-turns-its-back-asylum-seekers-disabilities>

^{۳۴}Nahel M

طبق آمارهای دولتی که اوایل روز شنبه منتشر شد، ۱۳۵۰ وسیله نقلیه و ۲۳۴ ساختمان در طول شب به آتش کشیده شده است. ۲۵۶۰ حادثه آتش سوزی در اماکن عمومی رخ داده و ۷۹ نفر از نیروهای امنیتی زخمی شده‌اند. بیش از ۴۵۰۰۰ افسر با پشتیبانی خودروهای زرهی سبک و واحدهای پلیس نخبه در سراسر کشور مستقر شدند. طبق فرمانی که همان روز تشییع جنازه صادر شد به پلیس پاریس این حق را می‌داد که پهپادها را در بخش‌هایی از حومه شهر مستقر کند.

به گفته وزیر کشور فرانسه، میانگین سنی دستگیرشدگان ۱۷ سال می‌باشد، درحالی‌که وزیر دادگستری این کشور گفته است ۳۰ درصد از افراد دستگیر شده زیر ۱۸ سال هستند. رویترز به نقل از یک شاهد گزارش داد که در شهر مارسی، پلیس روز شنبه در حوالی غروب، گاز اشک‌آور به‌سوی انبوه مردم پرتاب کرده است.

یک معترض ۲۲ ساله، که پلاکاردی با مضمون «خون ما روی یونیفورم آنها جاری است» حمل می‌کرد، به میدل ایست‌آی گفت که ناآرامی‌ها مدت زیادی در پیش است. او گفته است: «پلیس در فرانسه نژادپرست است».

آنها سعی می‌کنند آن را پنهان کنند، اما همه بیدار شده‌اند و این خیلی بهتر است». به گفته میدل ایست‌آی سرویس‌های اطلاعاتی فرانسه نگرانی خود را در مورد گرد هم

آمدن جنبش‌های چپ افراطی و گروه‌های محله‌های طبقه کارگر ابراز کرده‌اند. به گفته گزارش، روز جمعه، تعدادی از اتحادیه‌های پلیس بیانیه‌ای منتشر کردند که در آن از مکرون درخواست کردند تا به آنها قدرت مقابله با «انبوه وحشی حیوانات موذی»^{۳۹} را بدهد که به گفته آنها در سراسر کشور بیداد می‌کنند. در این بیانیه آمده است: همه ابزارها باید برای بازگرداندن هر چه سریعتر حاکمیت قانون فراهم شود و ما در حالت «جنگ»

^{۳۹}Savage hordes of vermin

هستیم. این بیانیه در حالی رد شد که تعدادی از سیاستمداران آن را تحریک‌آمیز اعلام کردند.

مکرون همچنین نشست اتحادیه اروپا در بروکسل را در اوایل روز جمعه برای شرکت در دومین جلسه بحران کابینه ترک کرد. رئیس جمهور فرانسه از شبکه‌های اجتماعی خواسته است «حساس‌ترین» تصاویر اعتراضات را حذف کنند.

وزیر کشور فرانسه با مقامات شبکه‌های اجتماعی متا، توئیتر، اسنپ‌چت و تیک‌تاک دیدار کرد. تعدادی از کشورها، از جمله بریتانیا، توصیه‌هایی را صادر و هشدار دادند که در نتیجه خشونت‌ها از فرانسه بازدید نکنند. قتل ناهل نگرانی‌ها در مورد نژادپرستی نهادی در پلیس را برانگیخته است.

دفتر حقوق بشر سازمان ملل روز جمعه در بیانیه‌ای اعلام کرد که فرانسه باید این حادثه را از این دید ببیند که به‌طور جدی به مسائل عمیق نژادپرستی و تبعیض نژادی در اجرای قانون رسیدگی کند.^{۳۶}

۲. بیانیه دفتر کمیساریای عالی در خصوص خشونت و اقدام به قتل پلیس فرانسه

پس از سومین شب از شورش‌ها و اعتراضات در سراسر فرانسه به‌دلیل تیراندازی پلیس به یک نوجوان الجزایری و مراکشی تبار، دفتر حقوق بشر سازمان ملل در تاریخ ۳۰ ژوئن ۲۰۲۳ اعلام کرد که زمان آن رسیده است که این کشور تاریخچه نژادپرستی خود را در پلیس بررسی کند.

بر اساس گزارش‌های خبری، پس از اعزام حدود ۴۰۰۰۰ افسر پلیس برای سرکوب اعتراضات و شورش‌ها به دلیل قتل این نوجوان، حداقل ۸۷۵ نفر در شهرهای بزرگ سراسر کشور در ۲۹ ژوئن دستگیر شدند.

^{۳۶}<https://www.middleeasteye.net/news/france-protests-more-1300-arrested-funeral-teen-shot-police-set-begin>

دفتر کمیساریای عالی در پاسخ به سوالات مطبوعاتی چنین آورده است:

- ابراز نگرانی این نهاد سازمان ملل از کشته شدن یک نوجوان ۱۷ ساله توسط پلیس در فرانسه؛
 - اشاره به عذرخواهی افسر متهم به قتل و آغاز شدن تحقیقات در مورد قتل عمد؛
 - تأکید بر این حادثه به عنوان لحظه جدی رسیدگی کشور به مسائل عمیق نژادپرستی و تبعیض در اجرای قانون؛
 - تأکید بر اهمیت تجمعات مسالمت‌آمیز؛
 - درخواست از مقامات برای کسب اطمینان در به‌کارگیری زور توسط پلیس برای مقابله با عناصر خشونت‌آمیز و احترام همیشگی به اصول قانونی، ضرورت، تناسب، عدم تبعیض، احتیاط و پاسخگویی؛
 - ضرورت بررسی فوری هرگونه ادعای استفاده نامتناسب از زور.
- بر اساس آخرین آمار منتشر شده توسط پلیس فرانسه، در سال ۲۰۲۱، ۳۷ مورد مرگ در جریان عملیات پلیس ثبت شده که ده نفر از آنها به ضرب گلوله کشته شده‌اند.^{۳۷}
۳. ضرورت متعهد شدن فرانسه به حق اعتراضات مسالمت‌آمیز و احترام به آن
- تعدادی از گزارشگران سازمان ملل در تاریخ ۱۵ ژوئن ۲۰۲۳، در بیانیه‌ای مطبوعاتی به محدودیت‌های اعمال شده در حق آزادی بیان و اجتماعات مسالمت‌آمیز در جریان اعتراضات فرانسه اشاره و از دولت درخواست کرده‌اند تا به تعهدات خود تحت قوانین بین‌الملل پایبند باشد.
- در این بیانیه گزارشگران نسبت به استفاده بیش از حد از زور در اعتراضات فرانسه در اوایل سال جاری در مورد اصلاحات بازنشستگی و پروژه‌های ساخت حوض‌های بزرگ آبی ابراز نگرانی کرده‌اند.

^{۳۷}<https://news.un.org/en/story/2023/06/1138247>

به گفته گزارشگران عدم محدودیت در استفاده از زور علیه اعضای جامعه مدنی برای مطالبه مشارکت قانونی آنها در فرآیندهای تصمیم‌گیری در مورد آینده خود، عدم دسترسی به منابع طبیعی، ناکافی بودن حمایت از حقوق بشر و نبود کرامت و برابری نه تنها ضد دموکراتیک خواهد بود، که عمیقاً برای حفاظت و حمایت از حاکمیت قانون نیز بسیار نگران‌کننده است.

طبق گزارش، آنها از مقامات خواسته‌اند تا بازنگری جامعی از استراتژی‌ها و سیاست‌های خود انجام دهند تا معترضان بتوانند نگرانی‌های خود را بیان و تظاهرات مسالمت‌آمیز و مشارکت در امور عمومی را تسهیل کنند. گزارشگران گفته‌اند: ما آماده‌ایم تا در زمینه‌هایی که کاستی‌ها شناسایی شده‌اند، توصیه‌های لازم را ارائه دهیم.

گزارشگران مجدداً از مقامات درخواست کرده‌اند تا به تعهدات بین‌المللی خود برای تسهیل و حمایت از تظاهرات مسالمت‌آمیز و ترویج آزادی تشکل‌ها با انجام اقدامات لازم برای تحقیق در مورد اعمال خشونت‌آمیز در جریان اعتراضات و محاکمه عاملان آن عمل کنند.

طبق این بیانیه از آغاز سال، هزاران نفر در شهرهای مختلف فرانسه بسیج شده‌اند تا اصلاحات پیشنهادی دولت در خصوص بازنشستگی و سیاست‌های مدیریت آب را در مواجهه با وضعیت اضطراری آب و هوایی محکوم کنند.

گزارشگران خاطرنشان کرده‌اند معترضان از همه گروه‌های سنی و جنس‌های اجتماعی مختلف - از جمله اتحادیه‌های کارگری و محیط‌بانان - روش‌های مسالمت‌آمیز را ترویج و اتخاذ کرده و خواسته‌های سازمان‌دهندگان پیش از تجمعات به وضوح بیان شده است.

به گفته گزارشگران و بر اساس آنچه در این بیانیه آمده، پلیس برای متفرق کردن جمعیت از گاز اشک‌آور و نارنجک‌های شوک‌کننده استفاده کرده است؛ فرانسه تنها کشور اروپایی است که از این مهمات در عملیات نظم عمومی استفاده می‌کند.

بنا بر گزارش‌ها، سرکوب پلیس ده‌ها نفر مجروح بر جای گذاشته است. از جمله معترضان، روزنامه‌نگاران و همچنین عابران پیاده و رهگذران. تیپ موتوری «براو-ام»^{۳۹} در پاریس تظاهرات‌کنندگان را تهدید و مورد ضرب و شتم قرار داده است. در این میان پلیس نیز ظاهراً از موتورهای چهارچرخ متحرک گلوله‌های لاستیکی شلیک کرده است. این در حالی است که طبق گزارش، از مداخله نیروهای اورژانس برای نجات یک مجروح به شدت ممانعت شده است. همچنین در شهرهای مختلف نیز گزارش‌هایی مبنی بر دستگیری خودسرانه چندین نفر منتشر شده است.

گزارشگران گفته‌اند: ما همچنین می‌دانیم برخی از اعمال خشونت‌آمیز منفرد به اموال عمومی و به اعضای نیروهای امنیتی آسیب رسانده است.

طبق این بیانیه گزارشگران اطلاعات نگران‌کننده‌ای در مورد استفاده از لفاظی مجرمانه در خصوص مدافعان حقوق بشر، از جمله فعالان محیط زیست، در میان مقامات دولتی دریافت کرده‌اند. آنها نگرانی خود را در مورد روند رو به رشد بدنام‌سازی و جرم‌انگاری افراد و سازمان‌های جامعه مدنی برای افزایش آگاهی در مورد پیامدهای تغییرات آب و هوایی به‌منظور توجیه استفاده بیش از حد، مکرر و تشدید شده از زور علیه آنها ابراز کرده‌اند.

آنها گفته‌اند: حق تجمع مسالمت‌آمیز یک حق اساسی است که اساس نظام‌های حکومتی مشارکتی مبتنی بر دموکراسی، حقوق بشر، حاکمیت قانون و کثرت‌گرایی را تشکیل می‌دهد.

گزارشگران در پایان این بیانیه به فرانسه یادآوری کرده‌اند به‌کارگیری هر استراتژی و سیاستی باید تنها با هدف تسهیل تجمعات مسالمت‌آمیز و حمایت از حقوق اساسی

^{۳۹}Brav-M

شرکت کنندگان از جمله حق زندگی و تمامیت جسمی و روانی آنها، به اصول ضرورت و تناسب احترام بگذارد.

همچنین مطابق آنچه در این بیانیه آمده کارشناسان قبلاً در سال ۲۰۱۹ در جریان اعتراضات «جلیقه زردها» نگرانی‌های مشابهی را به دولت فرانسه ابراز کرده‌اند.^{۴۱} امضاکنندگان این بیانیه عبارتند از:

- گزارشگر ویژه آزادی انجمن و اجتماعات مسالمت‌آمیز؛
- گزارشگر ویژه حقوق آب و فاضلاب؛
- گزارشگر ویژه حقوق بشر و محیط زیست؛
- گزارشگر ویژه حق بر غذا؛
- گزارشگر ویژه وضعیت مدافعان حقوق بشر؛
- گزارشگر ویژه آزادی عقیده و بیان؛
- گزارشگر ویژه مدافعان محیط زیست تحت کنوانسیون آرهوس.^{۴۲}

۴. انحلال گروه زیست‌محیطی توسط فرانسه و آسیب به آزادی بیان

سازمان دیده‌بان حقوق بشر در تاریخ ۲۲ ژوئن ۲۰۲۳، در گزارشی اعلام کرد تصمیم مقامات فرانسوی برای انحلال یک گروه زیست‌محیطی کاملاً نامتناسب به نظر می‌رسد و این امر نقض تعهدات فرانسه تحت قوانین بین‌المللی است.

طبق گزارش، وزیر کشور فرانسه،^{۴۳} در ۲۱ ژوئن ۲۰۲۳، انحلال گروه زیست‌محیطی با نام خیزش‌های زمین‌رُا تأیید و مدعی شد که این گروه در اعتراضات ۲۵ مارس در مخالفت

^{۴۱}gilets jaunes

^{۴۲}<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2023/06/france-must-respect-and-promote-right-peaceful-protest-un-experts>

^{۴۳}Aarhus Convention

^{۴۴}Gerald Darmanin

^{۴۵}Collectif Les Soulèvements de la Terre (The Earth Uprisings Collective)

با ساخت یک مخزن آب غول‌پیکر در غرب فرانسه (سمن سولین)^۴ اقدام به تحریک خشونت کرده است.

پژوهشگر ارشد اروپا در دیده‌بان حقوق بشر^۵ گفته است: انحلال یک سازمان مستقل، باعث ضعیف شدن فعالیت قانونی می‌شود و تأثیر وحشتناک و بسیار جدی بر حقوق آزادی بیان، تشکل و اجتماعات مسالمت‌آمیز خواهد داشت. به جای انحلال این گروه‌ها، دولت باید به تعهد خود برای حفاظت از محیط زیست عمل کند و نگرانی‌های این گروه‌ها را بررسی کند.

دیده‌بان گفته است مقامات فرانسوی باید انحلال گروه خیزش زمین را خشی و از تعطیلی جامعه مدنی خودداری کنند. اگر دولت شواهدی دال بر تحریک به خشونت داشته باشد، افراد مسئول را به‌طور منصفانه محاکمه کند.

طبق گزارش، دولت فرانسه بر اساس قوانین بین‌المللی موظف است به حقوق آزادی بیان، تشکل و اجتماعات مسالمت‌آمیز احترام بگذارد، حمایت و آنها را تسهیل کند. این حقوق در یک جامعه دموکراتیک به‌هم پیوسته و اساسی وجود دارد اگر چه که آنها مطلق و کامل نیستند. هر محدودیتی باید هم ضروری و هم متناسب با هدف مشروع مورد نظر و همچنین باید کم محدودیت‌ترین گزینه موجود باشند.

به اعتقاد دیده‌بان باید این فرض وجود داشته باشد که اجتماعات مسالمت‌آمیز هستند. کمیته حقوق بشر سازمان ملل که برپایندی دولت به میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی نظارت می‌کند، تأکید کرده «اقدامات خشونت‌آمیز منفرد توسط برخی از شرکت‌کنندگان نباید به دیگران، به سازمان‌دهندگان یا مجموعه نسبت داده شود». به‌طور کلی در چنین مواردی، هرگونه اقدام تنبیهی که لازم تشخیص داده شود، باید علیه افرادی

^۴Sainte-Soline

^۵Eva Cosse

که ادعا می‌شود مرتکب اقدامات خشونت‌آمیز شده‌اند، اتخاذ شود. انجام هر عملی غیر از این، احتمالاً الزامات ضرورت و تناسب را نقض می‌کند.

به گفته گزارش، انحلال یک سازمان مستقل تنها در صورتی باید صورت گیرد که آخرین راه‌حل ممکن باشد و محرز شود که سازمان از یک تهدید آشکار و قریب‌الوقوع خشونت حمایت می‌کند یا برخلاف قانون عمل کرده باشد.

دیده‌بان حقوق بشر در انتهای گزارش خود از لفاظی‌های خصمانه دولت فرانسه نسبت به فعالان از جمله فعالان محیط زیست ابراز نگرانی کرده و خاطرنشان می‌کند که چندین کارشناس سازمان ملل نیز اخیراً در مورد روند رو به رشد بدنام‌سازی و جرم‌انگاری افراد و سازمان‌های جامعه مدنی در افزایش آگاهی در مورد پیامدهای تغییرات آب‌وهوایی ابراز نگرانی کرده‌اند.^{۴۷}

۵. نشست مالی پاریس و ضرورت کمک به دولت‌های آسیب‌دیده از بدهی‌ها و بحران

آب‌وهوایی

عفو بین‌الملل در تاریخ ۲۱ ژوئن ۲۰۲۳، در گزارشی اعلام کرد رهبران جهانی شرکت‌کننده در نشست پاریس باید اطمینان حاصل کنند که کشورهای ثروتمند به کاهش همه‌جانبه بدهی کشورهای کم‌درآمد، از جمله لغو وام‌ها و افزایش کمک‌های بین‌المللی به کشورهای آسیب‌پذیر متعهد می‌شوند.

عفو بین‌الملل از اجلاس سران برای ایجاد یک پیمان تامین مالی جدید درخواست می‌کند تا اطمینان حاصل شود کشورهای ثروتمند به تعهدات مالی قبلی خود پایبند هستند و تعهدات جدیدی را که تضمین‌کننده حقوق مردم در کشورهای کم‌درآمد است را انجام نداده‌اند.

^{۴۷}<https://www.hrw.org/news/2023/06/22/france-government-dissolves-environmental-group>

طبق گزارش، حقوق استاندارد زندگی و تامین اجتماعی در اعلامیه جهانی حقوق بشر ۱۹۴۸ و همچنین میثاق بین‌المللی حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی که توسط بیش از ۱۷۰ کشور تصویب شده، ذکر شده است. ماده ۲ میثاق دولت‌ها را موظف می‌کند تا اقداماتی را انجام دهند، از جمله حمایت از سایر کشورها برای انجام تعهدات حقوق اقتصادی و اجتماعی خود از طریق همکاری و کمک بین‌المللی.

به گفته عفو بسیاری از کشورهای آسیب‌پذیر و کم‌درآمد تحت تأثیر شوک‌های اقتصادی، بدهی‌هایی که قادر به پرداخت آن نیستند و تأثیرات تغییرات آب‌وهوایی قرار گرفته‌اند. بحرانی که سهم بسیار کمی در آن داشته اما هزینه‌های گزافی را برای مردم این کشورها به همراه دارد. اگنس کالامار، دبیر کل عفو بین‌الملل گفته است: این‌ها چالش‌های بی‌سابقه‌ای هستند که نیازمند بازنگری در نحوه تنظیم معماری مالی جهان دارند.

طبق این گزارش، در کشورهای آسیب‌پذیر، حقوق بسیاری از مردم برای دسترسی به مراقبت‌های بهداشتی و حمایت اجتماعی حتی در ابتدایی‌ترین سطح رعایت نمی‌شود. نیاز حیاتی به ارائه کمک‌های مالی و فنی به این کشورها وجود دارد تا بتوانند طرح‌های حمایت اجتماعی را برای تضمین حق مردم برای داشتن استانداردهای مناسب زندگی افزایش دهند.

عفو بین‌الملل معتقد است سطوح ناپایدار بدهی می‌تواند پیامدهای جدی برای حقوق اقتصادی و اجتماعی داشته باشد. هزینه بدهی‌های موجود می‌تواند آنچه را که ضرورت دارد از چرخه تامین مخارج حیاتی منحرف کند. اقدام هماهنگ بین‌المللی برای کاهش بدهی‌ها می‌تواند توانایی دولت‌ها را برای سرمایه‌گذاری در حمایت‌های اقتصادی و اجتماعی تغییر دهد و از ظرفیت آنها برای حمایت از حقوق مردم حمایت کند.

گزارش تأکید می‌کند همه طلبکاران چه دولت‌ها و چه بخش خصوصی و موسسات مالی بین‌المللی باید برای اطمینان از کاهش به‌موقع بدهی برای همه کشورهایی که در معرض

این آسیب و خطر قرار دارند همکاری کنند و همه گزینه‌ها از جمله بازسازی بدهی و لغو بدهی را در نظر بگیرند.

به اعتقاد عفو این که بسیاری از دولت‌ها و سازمان‌های جامعه مدنی و جنبش‌های اجتماعی به نمایندگی از جوامعی که بدترین آسیب را از این بحران‌ها متضرر شده‌اند در این نشست حضور نخواهند داشت، جای تاسف خواهد داشت. کسانی که بیشتر در معرض تأثیرات تغییرات آب‌وهوایی و بدهی ملی هستند باید اجازه داشته باشند در بحث‌ها و اصلاحاتی مشارکت کنند که می‌تواند به عدالت اقلیمی و امنیت اقتصادی دست یابد.

گزارش می‌پرسد این که آیا نشست پاریس که توسط امانوئل مکرون، رئیس جمهور فرانسه خارج از چارچوب معمول سازمان ملل برای بحث و گفتگو فراخوانده شده، محل مناسبی برای اصلاحات اساسی مورد نیاز است یا خیر و بی‌شک جای تردید دارد.

عفو بیان می‌کند، اگر کشورهای ثروتمندتر به فرار از تعهدات خود در زمینه همکاری و کمک بین‌المللی بر اساس قوانین حقوق بشر و تعهدات بر اساس توافقنامه پاریس ۲۰۱۵ و کنوانسیون سازمان ملل در مورد تغییرات آب‌وهوایی برای تأمین مالی به کشورهای در حال توسعه ادامه دهند، کشورهایی که درآمد کمتری دارند نمی‌توانند سوخت‌های فسیلی را به‌طور منصفانه حذف کنند، مردم را در برابر آسیب‌های بحران آب‌وهوا محافظت کنند و برای کسانی که بیشترین آسیب را می‌بینند چاره‌ای ارائه کنند.

طبق گزارش، کشورها نتوانسته‌اند به تعهد خود مبنی بر ارائه سالانه ۱۰۰ میلیارد دلار برای کمک به دولت‌ها به‌منظور کاهش و سازگاری با تغییرات آب‌وهوایی عمل کنند. نشست مقدماتی آب‌وهوا در بن در ژوئن ۲۰۲۳، به دلیل اختلافات بین کشورهای ثروتمند و در حال توسعه بر سر تأمین مالی آب و هوا با مشکل مواجه شده است.

اگنس کالامار گفته است: «تعهدات برای اطمینان از کمک فوری و کافی برای کشورهای که دچار مشکل بدهی هستند و کمک‌های مالی بیشتر برای حمایت از کشورهایی که در تلاش برای محافظت از حقوق مردم در برابر تأثیرات مخرب بحران آب‌وهوا و سایر بلایای طبیعی هستند، مورد نیاز است».

بر اساس گزارش، با افزایش متوسط دمای جهانی و افزایش بسیار بیشتر از ۱,۵ درجه سانتیگراد نسبت به سطوح پیش از صنعتی شدن، جهان در پرتگاه یک فاجعه آب‌وهوایی ایستاده است. این اجلاس باید فرصتی را برای رهبران جهان فراهم کند تا از حقوق حاشیه‌نشین‌ترین مردم محافظت کنند نه اینکه بار را به دوش کسانی که بیشترین رنج را می‌کشند اما کمترین دخالت را در ایجاد این بحران داشته‌اند، بیشتر کند.

به اعتقاد عفو سیستم مالی جهانی برای کمک به افرادی که در معرض خطر ترکیبی بی‌سابقه‌ای از بحران‌ها قرار دارند شکست خورده و اصلاحات اساسی برای فراگیرتر، پایدارتر و عادلانه‌تر کردن آن مدت‌هاست که به پایان رسیده است.^{۴۸}

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

^{۴۸}<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2023/06/global-paris-finance-summit-must-deliver-urgent-assistance-to-states-struggling-with-debt-and-climate-crises/>